

SZEKERES KATÓ

Maruska sorozat

LÉHŰTŐ MÉZGYŰJTŐ

Romantikus mesék

... Ó de esodálatosszak! Kedvem támadt
megsszimizgatni es megeccókolni őket
Olyan édesek – mondta, miközben egyen-
ként cuppogta be a békabebiket ... Hát,
láttam amit láttam, meg issz nésszsztem
Jól éressztem magam
Isszsten veled bajatom, ssszokasszodja-
tok és ssszajodjatók ...
Kutykuruty el volt bűvölve a jómorderü
szép beszédü vizsiklótól ...

Maruska sorozat
Szekeres Kató

Léhűtő mézgyűjtő
(Mesék, gyerekeknek)

Szegedi Közéleti Kávéházi Esték Alapítvány

Kuratóriuma nevében:

Dr Szondi Ildikó az estek szerkesztője

Dr Szalay István a Kuratórium elnöke

Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége Szeged

Szegedi Bajtársi Klub

Nagy Józsefné Ila

Maróti Mihály Tibor

Szekeres István

Pósa Attila: informatikus

Tilos a kiadványokat, vagy azok bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, minden féle formában sugározni, felhasználni, a szerző engedélye nélkül. A kiadvány védett.

Kiadó: Bakai Beáta

ISBN: 978-963-88809-2-5

LÉHÚTÓ MÉZGYŰJTŐ

Az erdei méhodúban még a szokottnál is hangosabb volt a zsongás. Minden méhecske zümmögött. Zümm, zümm, zümm...

Mást nem is lehetett hallani tőlük.

A dolgozók szorgalmasan hordták be a mezőkön illatozó virágokról a nektárt, a virágport.

Miközben egyik virágról a másikra repültek, a különböző virágokat be is porozták, hogy azok a következő években is beborítsák a rétet.

Bár, a méhecskék nem gondoltak a jövőre, nem tudatosan poroztak be más virágot, hogy a következő évben is nyíljanak. Ők mindig, ugyanezt tették. Évről évre.

És nem is vállalták fel ezt a munkát, a beporzást, de véletlenül szőrös lábacskaikra is ragadt belőle.

A kosárkába már alig fért el a virágpor, de ők csak gyűjtötték, gyűjtötték.

Ezért, mikor rárepültek a másik virágra, hogy púposra pakolják edénykéiket, akaratlanul is otthagytak a másik virágon egy kis pollent.

Ez a mennyiség elégendő is lett annak a virágnak, amit máshonnan kapott. Megtermékenyült, és a méhecskék a következő évben is ugyanoda és ugyanúgy járhatták a gyűjtögető körútjukat, mint ahogy azt már régóta tették.

Így kettős haszonnal járt a munkájuk.

Egyrészt mézet készítettek, másrészt akaratukon kívül gondoskodtak a virágok fennmaradásáról. De mit törődtek ők ezzel!

Nem ők rendezték be a világot.

Legalábbis nem ezek a méhek. Tették, amit az elődeik. Pedig nem volt nekik sem leírva, se nem tartottak nekik oktatást. Nem is jártak iskolába. Mégis tudták és tudják a dolgukat. Erre a csodára bizony az emberek nem képesek, pedig ők gondolkodnak.

Nem úgy a méhecskék, akik ösztönösen cselekszenek. És milyen bonyolult dolgokat tesznek!

Pedig nem is beszélgetnek, csak zümmögnek.

De azért ne gondold, hogy nem értik meg egymást!

Bizonyára a saját nyelvüket értik, mert ha bármi furcsa dolog történik velük, vagy körülöttük, mindjárt felfigyelnek. Azonnal reagálnak is rá.

Hát még a szagokra, az illatokra!

Pedig naponta hány fajta virágport hordanak be a dolgozók az odú ajtaján! Hisz minden virág más színű és illatú.

Ők mégis meg tudják különböztetni egy oda nem való, úgymond idegen szagtól.

De egyelőre kukucskáljunk csak be a kaptárba, ahová a szorgos méhecskék rendületlenül hordták a virágport, és aminek a berendezése igen furcsán nézett ki.

Legbelül az anyaméh tartózkodott, ami olyan óriásira nőtt, mintha nem is közéjük tartozott volna.

Formára ugyanolyan volt, mint a többi méhecske, csak sokkal, de sokkal nagyobb.

Ő a királynő. A méhek királynője, leginkább a család anyakirálynője.

Az ő feladata gondoskodni az utódokról. Ezért kell úgy felhizlalni. Aztán ott vannak a herék, akik szintén tudják a saját feladatukat. A dolgozók szintúgy, akik szállítják a méz alapját.

Végül a katonák, akik rendületlenül vigyázzák az odú bejáratát, mert állandó veszély fenyeget minden méhcsaládot. A méhodúban kizárólag, és csakis a családtagok tartózkodhatnak. A dolgozók állandóan röpködnek.

A katonáknak óriási gondot jelentenek az úgynevezett „dolgozók” –, akik a virágport hordják – s ki- bejárnak az odú nyílásán. Állandóan félre kell nekik állni, hogy beengedjék a nektárral megrakott kosarakkal, megterhelt gyűjtögető szorgoskodókat, és alaposan végig kell mindegyiket szimatolni.

De azért mindenki tette, és teszi a dolgát.

A királynő már nem is emlékszik rá, hogy mikor melyik bölcsőt töltötte meg petével. Ő csak szorgalmasan potyogtat, mert neki meg ez a feladata.

De nem csak ő tudta, hogy mit kell tenni, mi a kötelessége, hanem az egész odú minden lakója.

Hogy, mikor kezdődött az élet, mikor alakult ki a méhcsalád senki sem tudta. Nem is érdekelte őket.

Egy dolog volt a lényeg. Hogy a kialakult rendet mindenki betartsa. Be is tartotta. Tudták, hogy mézet kell

termelni, vagy előállítani és minden igyekezetükkel ezen voltak. Ez jelentette az életük értelmét.

A kész mézet aztán mindenki fogyaszthatta. Mászt nem is ettek. A királynő, a bábok, a dolgozók, a herék, a katonák mind, mind mézet ettek.

A méz illata messze eljutott több mézkedvelő állat szimatáig, és odacsalogatta őket, hogy kifosszák az odút. Hiába szurkálták össze a betolakodókat a katonák az életük árán is, nem bírtak ellenállni a finom, édes, illatos méznek.

De a katonák derekasan helyt is álltak. Életük árán védelmezték az odút és lakóit. Mert ha használták a lándzsájukat, akkor azzal végük is lett.

Elpusztultak, mert a lándzsájuk –, az egyetlen veszedelmes fegyverük – a testükből kiszakadt, és ezután már csak percekig éltek.

Feláldozták magukat a méhcsaládért. És senki nem siratta meg őket.

De mivel sokan voltak, jött helyettük más, és mindig más.

Bizony sokszor előfordult, hogy betolakodók szétrombolták az odút, elpusztították a bölcsőben a fejlődő méheket.

Ilyenkor az anyakirálynő maga mellé gyűjtötte épen maradt társait, és messzire röpült, hogy új családot alapítson.

Az újrakezdés hosszú időbe telt, de az ösztön hajtotta őket. Egy idő múlva újra kialakult a rend.

A királynő lerakta a petéket, és mikor azoknak szűk lett a bölcső, kirepültek méznek való nektárt gyűjteni.

Bármi történt velük, előlről kezdték az életüket. Az ifjú méhek iránytű és kísérő nélkül indultak el a nagyvilágba, a virágos rétre, akácosba, virágzó fákra. Minden kis illatozó növényt meglátogattak, hogy mézhólyagocskájukba –, mint kis kosárcákba – a virágok termelte nektárt összegyűjtsék.

Aztán, visszarepültek az odúba, hogy terhüktől megszabaduljanak, és elindulhassanak az újabb édes zsákmányért. A méhek zsongtak, és ellenvetés nélkül végezték rabszolgamunkájukat.

Hogy miért zümmögtek állandóan? Talán így beszélgettek. De, hogy be nem állt a szájuk, az már biztos, mert a méhzümmögés messzire hallatszott.

Na persze. Annyi méh –, mint amennyi egy méhodúba belefért – ha egyszerre zümmögött, bizony messzire elhallatszott.

Történt egy napon –, amire még soha nem volt példa –, hogy az egyik bölcsőből éppen kibújt ifjú méhecske nem tudta a dolgát.

Felállt bölcsője szélére, és ámulva nézett szét, hogy ő most miért is jött a világra.

Ahogy ácsorgott, finom édes méz illata csapta meg az orrát. De nem kellett sokáig keresgélnie, mert egy hatalmas viasz mézmezőn találta magát.

– Hű-ha! Ennyi finomságot! – csapta össze a kezét és gyorsan nekiesett az egyik mézzel teli tálkának. Jól belakmározott belőle. Aztán ment a

másikhoz, a harmadikhoz, mire az egyik mézkészítő meglátta. Úgy elképedt, hogy alig bírt megszólalni.

– Nahát! Mit csinálsz itt te mihaszna? – rivallt rá
– megdézsmálsz a kincstárt?

Aztán lopva szétnézett, hogy vajon más látta-e a torkosságot?

Tudta, hogy az engedetlenséget halállal büntetik a katonák. – Mit csináljak veled, jaj, mit csináljak veled?
– siránkozott, miközben a kis tolvajt tisztogatta a ragadós méztől.

– Hát nem tudod, hogy neked már nem jár csak úgy méz, ha kibújtál a bölcsőből? Nem tudod, hogy tilos a kész mézet megdézsmálni? Tudod, hogy hány társunk több heti munkáját pusztítottad el? Mire nézed te a napot?

Indulás kifele, hogy észre ne vegyenek!

Vagy, nem is tudom már hol a helyed, úgy megzavarodtam. Talán a legjobb lesz, ha a katonák mögé állsz, mert olyan ragadós vagy, hogy minden rovar rád repül – dorgálta egyfolytában a kis torkost.

Az öreg mézész más esetben nem lett volna ilyen elnéző, és odadobta volna az engedetlen méhecskét az ítélezőknek, de most minden egyes kikelt méhecskére nagy szükség volt.

Valahogy ez az anyakirálynő kevés utódról gondoskodott, és a család nem akart szaporodni.

– Másik anyát kell nevelni – gondolta magában és elhatározta, hogy szóvá is teszi a megfelelő helyen.

Másrésről meg nem értette az ifjú méhecske merészségét.

Arra gondolt, hogy ez is a rossz anya hibája. Aztán újra a fiatal méhecskén járt az agya. – Most ez a gyerek vagy nagyon merész, vagy nagyon buta. Jaj, mi lesz, ha mind ilyennek születik? – esett kétségbe.

A kis tolvaj odaállt a katonák mögé, és nyalogatta ragadós kezét, lábát.

A katonák mozgolódni kezdtek, pedig semmi veszély nem látszott a láthatáron. Igaz, hogy az odúban minden mézillatú volt, de most olyan erősen érezték, hogy nem tudták mire vélni a dolgot.

Azt hitték, hogy kiborult egy tálka méz.

A katonáknak nem volt szabad bemenni engedély nélkül, mert a bejáratnál teljesítettek szolgálatot. Így aztán csak találgattak, meg szokatlanul ide-oda rohagáltak. Ők sem voltak fából, imádták a mézet.

Az öreg mézelő odalopakodott a kis tolvaj háta mögé és korholni kezdte.

– Látod, mit csináltál? Te kis haszontalan! Felborítottad a rendet. Megtakarítottad már magad? Még a hátad is csupa ragacs!

A kis torkos csak hallgatott. Meg sem mert szólalni, nehogy még jobban magára haragítsa idős társát.

– Mit tettél te egyáltalán? Megfürödtél egy mézeskádiban? – sugdosta egyre csak a fülébe a korholó szavakat az öreg mézelő, és tovább nyalogatta a kis tolvaj hátát. Persze neki is jólesett a méz, mert ő is szerette.

Az ifjú mézlopó csak zümmögött. Hallotta a többtől és eltanulta tőlük. Az öreg mézelő el is nevezte Zümi-nek.

– Ezután így foglak hívni – mondta és egyre engedékenyebb lett.

Úgy érezte, hogy a szívéhez nőtt a kis merész méhecske, és segíteni akarta ebben a nagy szigorú rendű világban.

De tudta, hogy sokat nem engedélyezhet neki, mert előbb utóbb észreveszi valaki, és akkor mind a kettőjüknek vége.

Pedig, amúgy is olyan rövid a méhecske élete.

Ki kell hát használni, ha már megszülettek.

Az öreg mézelő védelmébe vette a kis merész Zümit, és egyengette a sorsát.

Szégyellte ugyan, de be kellett vallania magának, hogy ifjú korában az ő fejében is megfordult, hogy fellázad a sorsa ellen.

Nem akart dolgozni, csak úgy céltalanul röpködni, és falni a finom édes nektárt. Meg ha alkalom adódik, egy kis mézet csenni. De katona sem akart lenni, mert rettentően unalmasnak találta azt a feladatot. Egyben veszélyesnek is, ha támadni kellett.

Így aztán sem ez, sem az nem tetszett neki.

Terveket szövögetett, hogy megváltoztatja a kaptár rendjét, és társakat akart szerezni, akik egyetértettek vele.

Ám, neki is akadt egy pártfogója és elmesélte, hogy mi lenne vele egyedül. Család és rend nélkül. Egész egyszerűen elpusztulna.

Végül belátta, hogy számára sincs más út, és megszokta ezt a rendet, ezt az életet.

S lám, meg is öregedett becsülettel.

Erre nagyon büszke volt.

Mire végig gondolta fiatalkori botlását, le is tisztogatta Zümi hátát, aki egykedvűen tűrte.

– Ma még itt fogsz örködni a katonák mögött, de holnap kirepülsz gyűjteni, mint a többi.

Majd beállítok valaki mást a helyedre, hogy ne tűnjön fel a hiányod.

Csak vigyázz magadra kint is, mert sok veszély leselkedik rád! Aztán minden egyes gyűjtésedet nekem add le! Látni akarom, hogyan végzed a munkád.

Az öreg mézelő szeretettel simogatta szemeivel a kis torkost és sejtette, hogy nem lesz vele könnyű dolga.

Valami furcsa érzés kerítette hatalmába, és legjobban szerette volna, ha szem előtt marad. De sajnálta katonának beállítani, mert hát kint azért mégis csak szebb az élet, még ha sokat is kell dolgozni. Így aztán csak sóhajtozott tétován.

Másnap, ahogy felszáradt a harmat, olyan tolongás lett a kijáratnál, hogy Zümit elsodorták. Pontosan úgy, mint az előző este. Ez nem tetszett neki. Nem értette, hogy hova és minek sietnek társai olyan nagyon.

– Micsoda egy bolond népség! Hogy rohannak gürcölni – gondolta bosszúsan, és egy kicsit félre állt, hogy el ne tapossák.

Úgy számított, hogy majd utoljára repül ki.

Az öreg mézelő már kezdett érte megint aggódni, és egy kicsit meglökte.

– Hát, mégis csak rakoncátlankodik ez a gyerek – bosszankodott – most mi történt vele? Talán nem akart kirepülni?

De hát itt bent sem lenne neki jobb!

Hosszan nézett utána, és legszívesebben ő is együtt szállt volna vele, de tudta, hogy ez már nem lehetséges. Szárnyai nagyon megkoptak, és nehezen is mozogtak.

– Áh! Megöregedtem én már – kesergett.

Egy ideig izgalommal várta Zümit, hogy mikor jön a teli kosárával. De csak várt, várt, aztán megunt.

A dolga után nézett, mert rengeteg akadt neki.

A kirepült méhek állandóan hordták a nektárt az odúba. Minden méh többször és gyakran megfordult a délelőtt folyamán, hogy kiürítse a teli kosárákat.

Előfordult, hogy csapatban jöttek.

Az öreg mézelő reménykedve leste, hátha valamelyikkel Zümi is megérkezik, de csak nem jött.

Már azt hitte, hogy valami baja történt.

Egyszer aztán, úgy délután környékén bevágódott és mérgesen csapta le kosara tartalmát.

– Mit tettél te kis szerencsétlen? – ijedt meg az öreg mézelő. Nem jó helyre öntötted az anyagot. Most aztán szedhetem fel magam. Ráadásul a fele kárba vész. Miért vagy ilyen rendetlen? Miért kell neked mindent másképpen csinálni, mint a többieknek? – korholta és igazán mérges lett rá.

– Olyan fáradt vagyok, hogy alig bírok megmozdulni – panaszkodott Zümi.

– Majd megszokod te is, mint a többi.

– Én? Ezt a rabszolga életet? Mire jó ez? Kinek gyűjtögetünk, vagy minek? – lázadozott tovább.

Az öreg mézelő egyre rémültebben hallgatta. Félt, hogy más is felfigyel rá, akkor pedig nagy baj lesz. Próbálta csitítani az ifjú mézgyűjtőt. De Zümi úgy nekikeseredett, hogy alig bírta megvigasztalni.

Nagy nehezen rábírta, hogy még egyszer kirepüljön.

Megígérte neki, hogy gondolkodik, és estére megbeszéli a dolgot.

Persze, fogalma sem volt, hogy mit is beszélgesen vele.

Valamit csinálni kellett, és egyik munka sem tűnt egy kicsit sem könnyűnek.

Már előre félt az estétől, de abban reménykedett, hogy Zümi második kirepülése sikeresebb lesz, és a kedve is megjön. Majd meséltet vele, hogy mit látott kint. Ezzel eltereli a figyelmét a fáradtságáról. Aztán majd csak belejön.

Ahogy Zümi másodszor is kirepült, megint fájó szívvel nézett utána. Már-már attól tartott, hogy vissza sem jön, soha többé nem látja.

Pedig úgy megkedvelte ezt a kis rendetlent.

Állandóan a bejáratot leste, és a feladatát is elhanyagolta. Félt volt, hogy az ő élete is veszélybe kerül a kis mihaszna miatt. Aztán erőt vett magán, és

elhatározta, hogy nem izgul többé ezért a kis léhűtőért.

Belevetette magát a munkába és úgy dolgozott, olyan szorgalmasan, mint egy rendes méhecske.

De ahogy megint telt az idő, mindinkább erősebben eluralkodott rajta az aggodalom.

Csak nem tudott megnyugodni. Folyton az ajtót leste, de Zümi nem jött. Beesteledett, és Zümit nem látta sehhol.

Egész éjjel alig bírt aludni. Másnap alig bírt felkelni az álmoságtól és a fáradtságtól. Már úgy volt vele, hogy valakivel megkeresteti, de senkinek, nem mert szólni. Senkire nem merte a titkát rábízni.

– Egészen biztos, hogy baj történt vele – gondolta és máris elsiratta.

Elmúlt a délelőtt és már az ajtót sem leste, mikor valaki lehajította mellé a kosarát. Az a kevés is, ami benne volt, a földre hullott. Ám az öreg mézelő egy szót sem szólt miatta. Nem szidta, nem korholta, nem bántotta.

A szíve összeszorult, aztán majd kiugrott örömében, hogy Zümi megkerült.

– Hol voltál te kis léhűtő? Még szerencse, hogy be tudtál jönni az odúba. Már nincs is méhszagod, olyan csapzott vagy.

– Hát, egy kicsit ravaszkodtam. Szorosan az egyik társam mellett jutottam be. Egészen mellé bújtam. A katonák fel is bolydultak egy kissé. Szóval szerencsém volt.

– És az éjszakát hol töltötted? – rémüldözött az öreg mézelő Zümi merészségén.

– A pillangók társaságában, egy fa kérgébe húzódva.

– Hát... nem vagy egy elveszett méhecske, annyi biztos – nézett rá az öreg mézelő büszkén, mintha a saját gyermekére nézett volna, aztán folytatta – fő, hogy nem történt semmi bajod.

– Ugyan mi történhetett volna? – nézett rá emez hetykén.

– Jaj! Nagyon sok veszély leselkedik a méhekre. Sajnos sokan odavesznek, mert könnyelműek.

– Van ám nekem fegyverem is! – hengegett Zümi. Az öreg mézelő elhűlve hallgatta.

– Van bizony! De egyben a végzeted is!
Zümi csodálkozva nézett rá.

– Soha ne használd! Érted? Soha!

– Akkor mit csináljak? Ha megtámadnak, akkor mit csináljak? – kérdezte méltatlankodva.

– Kerüld az összetűzést és menekülj! Érted, hogy mit mondok? – rázta meg szárnyait az öreg mézelő.

Züminek rossz kedve lett.

– Akkor meg minek a fegyver, ha nem használhatom?

– Hát ez jó kérdés, csak nem tudok rá válaszolni. Talán elrettentésül. Talán, mert a méhek katonának születtek és az életüket áldozzák, ha egyben védekeznek is. Mivel a szúrásuk halálos is lehet – főleg ha

tömegesen támadnak –, megint csak arra tudok gondolni, hogy elrettentésül.

– Na, most vagyok csak összezavarva. Nem értem, amit mondtál csak hallottam. Én a fullánkkal érzem magam biztonságban.

– Az nem baj, csak ne használd soha. A biztonságérzet nagyon jó dolog. De neked a szárnyaid adnak biztonságot.

– Nem, nem! Nézd, milyen hatalmas fullánkom van, és főleg a hegyét nézd! Mint egy lándzsa! – mutogatta büszkén fegyverét Zümi.

– Jaj, gyermekem ez neked nem jelent védelmet! Csak másoknak okoz bajt!

– De hát, ez a jó benne! Félnék tőlem!

– Míg nem használod, addig nem félnék. Csak ha használod. Akivel szemben használod, annak valóban rossz. De veled mi lesz tudod-e? Meghalsz, ha beleszúrod valakibe.

Zümi, most már tényleg összezavarodott. Ha valakit megszúr vele, hogy saját magát védelmezze, akkor miért kell neki meghalnia?

Főleg ha, akit megszúr, fájdalmat érez...

– Úgy látom, nem hiszed el nekem, amit mondok – szólt szomorúan az öreg mézelő.

Tulajdonképpen nem is haragszom érte, mert minden méh abban a tudatban él, hogy a fegyvere megvédi a bajtól. Csak azt nem tudják, hogy nem szabad használni. Mert ha tudnák, akkor nem lennének olyan bátrak. Még mindig nem érted? Rengeteg katonát

láttam meghalni, mert használta a fegyverét. Ha tudta volna, hogy belehal, akkor nem használta volna.

Zümi hallgatott. Valóban nem értette. Úgy gondolta, hogy a társa már nagyon öreg és félrebeszél. Ő tudni akarta az okát, hogy miért kell belehalni egy döfésbe? Anélkül, hogy kipróbálta volna, nem értette meg. Az öreg mézelő meg nem beszélt róla.

– Tudom, hogy mit gondolsz. Hogy öreg vagyok és félrebeszélék.

Az, az igazság, hogy nem volna szabad kimondanom, de mégis kimondom.

És csakis neked mondom el. Bár lehet, hogy rosszat teszek veled.

De tudd meg, hogy ha megszúrsz valakit, soha többé nem tudod használni a fegyvered! Csak egyszer az életedben. És mint mondtam, bele is halsz!

Zümi hitte is meg nem is. Úgy gondolta, hogy ráhagyja öreg barátjára. Nem ellenkezik veled.

De, az biztos, hogy egyszer kipróbálja, lesz, ami lesz! Öreg barátja szomorúan nézett rá és érezte, hogy nem fogja tudni meggyőzni.

Mással próbálkozott.

– Beszéljünk másról. Én olyan régen voltam már kint, hogy nem is tudom, hogyan néz ki a csodálatos világ.

Milyen virágokat látogattál meg? Milyen messzire mentél? Kivel találoztál?

– Olyan sokat kérdezel, hogy nem is tudok rá válaszolni. De kint semmi különös nincsen.

Szagos, és illatos virágok vannak. Rengeteg fű, meg hatalmas négylábú állatok. Büdösek, izzadtak, bojtos farkukkal csapkodnak, és hangos nagyokat bögnék. Olyan kedvem lenne beléjük szűrni.

– Ezek a tehenek. Nagyon békés állatok. Ha tiszteletben tartod őket, soha semmi bajod nem lesz.

– De ha egy virágra rászállok a közelükben, állandóan elhessegetnek a farkukkal. Néha úgy megcsapnak, hogy a földön hempergek. Azt sem tudom, hogy merre van erre, vagy arra.

– Hát ne menj a közelükbe. Nem téged akarnak bántani, csak a kellemetlen legyeket elhajtani. Kérlek, fogadd meg a tanácsom. Nagyon sokan élnek még odakinn, nem csak a méhek. És hidd el, nagyon jól megvannak egymással.

– Hát én nem is tudom. De ha felmérgesítenek, mindjárt szűrni akarok. Ez a tehén vagy mi, meg állandóan felbőszít.

– Ej, már megint itt vagyunk. Mondtam, hogy ne menj a közelébe. Olyan nagy a virágos rét, az erdő. Csak elérték talán?

– Te csak azt hiszed, hogy olyan nagy. Minden felé házak vannak, és alig van zöld felület. Alig akad virág, erdő. Csak bűdös gyom, ami ingerli a szaglómat.

- Így megváltozott volna a világ?
- Minden nap változik!
- Húha! Nézd a kis bölcselkedőt!

– Hidd el! Az a fa, vagy bodzabokor, ami tegnap még ott állt, mára már sehol sem volt, hiába kerestem. Már tájékozódni is alig tudok.

– Akkor mégis csak igaz, hogy kiszorítanak bennünket a területünkről – sóhajtott fel az öreg mézelő.

– Hát ez az! Erről beszélek. Olyan messzire kell repülni egy kis virágért, hogy már nem is érdemes.

– Muszáj nekem agyon hajtani magam, mikor élhetnék úgy is, mint a pillangók? Ők nem gyűjtögetnek, mégis szaporodnak.

– Ők másfajta életet élnek.

– Miért kell nekünk ennyit dolgozni?

– Mi erre vagyunk berendezkedve. Mi nem tudunk másképpen élni.

– Mondom, hogy én tudnék – mondta kicsit bátoritanul Zümi.

– Hát... nem nyugtattál meg, és nem csak érted aggódom már.

De tégy, amit akarsz. Én nem gátolok meg. Csak azt mondom neked, hogy végig kellene élni az életed. Amennyit a sors engedélyez. A biztonságos élethez, a méhek szigorú életrendje segít. Ha ebből az életrendből kilépsz, védtelen leszel. Nem lesz családod, nincs miért dolgoznod, csak élsz céltalanul.

Zümi egy darabig hallgatta a barátját, aztán elálmosodott.

Az öreg mézelő vigasztalhatatlan volt.

Másnap reggel, a többi dolgozóval Zümi is kirepült. El sem búcsúzott öreg barátjától.

Minden méhecske sebesen röpült a kiszemelt virág felé, ő ide-oda csapongott, mint a pillangók. Teljesen céltalanul.

Ha megéhezett, nyalogatott egy kis édességet a virágokról, és élte a könnyű vidám életét.

Kosárkája üresen tátongott, a szíve tele volt örömmel, s nem gondolt a jövővel.

Éjjel kint aludt a természetben, bár, egy kicsit mintha fázott volna. Reggel nedves lett a szárnya, a testét borító szőrzet, de aztán felszárította az enyhe szellő, a meleg napos reggel.

Így aztán ez a napja is határtalan boldogságban telt el. Hihetetlen boldognak és szabadnak érezte magát.

A következő nap sem volt ez másképpen.

Hanem aztán a harmadik napon, mintha vége szakadt volna az édes szédelgésnek, mert esni kezdett az eső.

Szakadt, mintha dézsából öntötték volna. – Zümi azt sem tudta, hogy hirtelen hova is bújjon. Ilyet még nem látott. Olyan védtelen és ijedt volt. Fázott, remegett.

Órákig keresgélt egy védett helyet, míg végre sikerült egy lyukat találnia, ahol megbújhatott az eső elől.

Erre aztán nem számított!

Teljesen átnedvesedett. Még ennyire soha sem fázott. Éhezett és megdermedt. Szinte moccanni sem tudott. Alig bírta bevánszorogni a lyukba. Még így is szerencse, hogy rátalált.

Rettenetesen rosszkedvű lett, és kétségbeesett.

Vágyakozva gondolt az odú biztonságára, ahonnan ilyen időben nem repülnek ki a méhek.

Mikor eszébe jutott az édes méz, összefutott a szájában a nyál.

Már nem tűnt olyan hetykének és magabiztosnak, csupán egy ázott, szerencsétlen és boldogtalan méhecskének.

Mire elállt az eső, már félájult állapotba került és elejtlenedett.

Meg sem tudott mozdulni.

Dehogy jutott neki eszébe a fullánkja, amiről azt hitte, hogy minden esetben megvédi őt.

Ám az eső sem tartott sokáig. Lassan kijavult az idő, és a Napocska is hétágra sütött.

Felmelegítette a legyengült kis testet, és csodák csodája, kapott még egy esélyt a sorstól. Tudott repülni. Pedig már azt hitte, hogy örökre eláztak a szárnyacskái. Nem tudta, hogy mi lesz vele, olyan gyenge lett.

Ám, ahogy felszáradt és szárnyra kapott, először is alaposan belakmározott.

Minden virágra rárepült, és mindnek megkóstolta a nektárját.

Különlegesen jó ízűek voltak. A víztől felfrissültek. A bibéik nem áztak el, mert némelyik lehajtotta a fejét az esőben, némelyik összecsucskódott.

A virágok így védekeztek a meddőség ellen. Vigyáztak a nektárra, hogy a víz ki ne mossa őket.

Zümi úgy jól lakott, hogy megszomjazott. Röpködött, röpködött, de sehol nem talált egy csepp vizet sem, mert a Napocska mindet felszárította.

Már majdnem kiszáradt, mikor a tehén bőrén megérezte az izzadságot.

Igaz, hogy nem kedvelte a tehenet, de kénytelen volt egy picit nedvességet csenni tőle.

De nem csak ő, hanem sok-sok bogár és légy társágában iszogatott.

A tehenet izgatta a sok rovar, és szokása szerint csapott egy nagyot a farka bojtjával.

A legyeknek meg sem ártott, de Zümit leverte a lábáról.

Nagy nehezen visszakapaszkodott az állat lágy részére, és dühösen szúrta bele fullánkját.

A tehén fájdalomában elbőgte magát és Zümi kajánul vigyorgott.

Mikor ki akarta húzni a fullánkját áldozatából, az bizony nem mozdult.

Próbálta jobbról, próbálta balról, de sehogy sem ment.

Már teljesen legyengült, és utoljára veselkedett neki.

Ekkor hirtelen hanyatt esett.

Iszonyú fájdalom hasított belé és tudta, hogy mindennek vége....

Fullánkja, az éles lándzsa kiszakadt a testéből, és ott meredezett áldozatában.

Zümi ájult állapotba került. Nem bírta megmozdulni.

A tehénnek feldagadt a lágy része, aztán elmúlt a szúrás okozta fájdalom.

De Zümi haldoklott.

Bágyadtan nézte a virágokat, az üde füvet, fákat, bokrokat és a körötte röpködő társait.

Eszébe jutottak az öreg mézelő szavai, de már későn.

Utolsó erejével a kaptár felé igyekezett.

Valósággal bezuhant a bejáraton.

Az örök utána rohantak, hogy végezzenek vele.

– Hagyjátok! – intette le őket az öreg mézelő – nincs szükség semmi óvintézkedésre, hiszen ő már halott.

Csak el akart búcsúzni – csuklott el a hangja, és egy könnycsepp hullott a mézes tálkára....

- v é g e -

CINI ÉS MISI

Kinn a réten egy ici-pici lyukban két egér aludt szorosan egymáshoz bújva.

Cini és Misi még a meleg időben jól telepakolták a bendőjüket, hogy átvészeljék a telet. Mert ki tudja hol és mikor találnak maguknak fogukra való finomságokat.

Tulajdonképpen mindig akadt valami rágcsálni való, de az, más dolog.

A rágcsálás egérszokás. Az evés is más.

Finomakat enni, az viszont nem mindig sikerült.

Ahogy a föld megfagyott és ráhullott a fehér puha hó, az egerek bajba kerültek.

Egy részt nem találtak ennivalót, mert a bogarak, szöcskék és más kisebb állatok eltűntek. Mélyen behúzódtak a földbe, avarba, száraz fű közé. Ők is át akarták vészelni a telet.

Az egerek ugyan a magvakon is eléldegéltek, ha más nem akadt, de azt is letakarta a hó.

Azért megpróbálták a hó alatt kotorászni, de ha a bagoly az éles hallásával tudomást szerzett valamilyen mocorgásról, nem tétoázott, rögtön lecsapott.

Nagyon kellett magukra vigyázni a kis rágcsálóknak.

Ráadásul gabona magvakat télen már nem igen találtak. Legfeljebb csak fűmagokat.

Mert ahogy beért a gabona a földeken, ott volt olyan terület, hogy minden rágcsáló oda járt. Nem hagytak azok semmit.

Egyetlen szem sem akadt a földön.

A hörcsögöt ismerték, hogy telhetetlen. Két pofára kapkodta össze az élelmet és hordta a raktárába.

Gyűjtögetett.

Az egerek nem voltak ilyen kapzsiak. Amit meg bírtak enni, azt megették. Amikor megéheztek, újra mentek a gabonátáblára. Belakmározta és kész. Ők nem raktároztak, nem készleteztek.

Persze télen sóvárogva gondoltak a hörcsög begyűjtött élelmiszerére. De akkor már hiába sóvárogta.

A hörcsög gyűjtögetése azért is bizonyult előnyösnek, mert a föld alatt mélyen az üregében élt. Neki nem kellett a hótakarón futkározni, mert helyben ren-delkezésére állt az éléskamra.

Nem úgy az egereknek.

Ha megéheztek, nem tudtak mást tenni, ki kellett bújni az egérlyukból, és élelem után nézni.

Na ehhez már a bagoly éles füle sem kellett. Mindig röpködött a magasban valami égi veszedelem, ami lecsapott rájuk.

Szóval a tél nagy veszélyt jelentett a számukra.

Ezért ették magukat degeszre, hátha kibírják a tél végéig evés nélkül.

Ha nem pusztultak el, átvészelték a telet, a végén már nagyon éhesek voltak és soványak.

Cini és Misi összekucorogva, egymást melegítve aludtak.

De valami nem stimmel, mert Cini állandóan forgolódott, és még szorosabban bújt társához.

Addig-addig tülekedett, míg Misit kilökte az egérlyukból. – Társa kint találta magát a szabadban, mert apródonként kitúrta. Nem akarattal, csak hát így sikerült. Az egérlyukon kívül a szabadban fázott. Ahogy Misi kívül került, ezt Cini is érezte.

Egykettőre kipattant mindkettőjük szeme.

Hát hogyne!

Cini fázott egyedül, Misi meg még jobban fázott a szabadban.

Gyorsan visszabújt és szemrehányóan nézett Cinire, miközben mérgesen azt gondolta, hogy nagyon önző a társa.

Cini szégyellte magát, és kérlelte Misit.

– Ne haragudj, nem akartam hidd el – suttogta–, de olyan nagyon fázom.

– Már fázol? – nézett rá Misi csodálkozva – még nincs is itt az igazi tél! Mi lesz, ha minden megfagy?

– Nincs, de én akkor is fázom. Attól félek, hogy megfagyunk a télen. Talán beteg vagyok.

– De ez így nem lesz jó, ha te mindig kilöksz a házunkból. Még jó, hogy nem esett a hó.

– Ugyan Misi! Én tényleg nem akarattal tettem! Észre sem vettem, hogy kilöktelek, csak mikor már

nem feküdtél mellettem, és nem melegítettél. Gondolod, hogy szándékosan teszek ilyen szörnyűséget?

– Jól van, na! Elhiszem, hogy nem szándékosan tetted – engesztelődött Misi, mert nagyon kedves természete volt, és szerette Cinit.

De mi történik akkor, ha éppen erre repül egy éhes réti sas? Vagy a bagoly? Vagy... vagy... akármi, aminek a foga egérhúsra vágyik?

Na? Mi van akkor?

Engem úgy elragad, mintha itt sem lettem volna.

És...és elfogyaszt ebédre – mondta Misi elcsukló hangon.

– Jaj Misikém! Ne mondj ilyen rémségeset – cincogott sírósan Cini – mi lesz akkor velem?

– Jól van, ne sírj már – vigasztalta Misi – még itt vagyok, hála legyen az egerek védelmezőjének. – Látnod, hogy nincs semmi bajom, csak egy kissé megfáztam.

Cini még szipogott egy kicsit, majd felragyogott fényes apró gomb szeme.

– Te Misi! Én kitaláltam egy nagyon jó dolgot.

– Ajaj! – sóhajtott fel a társa – félek én attól a „jó dologtól”.

– Nem kell félned. Hallgass meg, mert ez igazán nagyon jó ötlet.

– Sajnos én már nagyon jól ismerem a te ötleteidet.

Cini morcos lett.

– Neked semmi sem tetszik. Főleg amit én találok ki.

– Nem arról van szó.

– Hanem miről?

– Hát.... hogy mindig rosszul végződnek az általad kitalált kalandok.

– Honnan tudod, hogy egy kalandra készülök? – nézett rá meglepődve Cini.

– Nem tudtam, csak sejtettem. De, te mindig valami kalanddal állsz elő.

Cini hallgatott egy darabig, mert már nem volt benne olyan biztos, hogy tényleg olyan jó az ötlet, ami eszébe jutott.

– Na, mi történt? Meggondoltad magad? Miért nem mondd? – sürgette Misi.

– Mondjam?

– Mondjad, ha már elkezdted.

– De nem nevensz ki?

– Nem.

– De biztosan megígéred, hogy nem nevensz ki?

– Mondtam már, hogy nem.

– Hát jó. Akkor mondom. Költözzünk be a városba – mondta ki végül bátortalanul.

– Jaj! – kiáltott a társa – tudtam, hogy nem lehet ez olyan jó ötlet.

– De miért? – kérdezte már megint sírósan Cini.

– Ne kezd újra a sírást! Ezzel nem veszel le a lábamról. Nagyon rossz ötlet. Érted? Nagyon rossz ötlet!

– De hát annyian élnek a városban és olyan sok ennivalót lehet találni. A kukákban, meg... meg mindenütt.

– Ki mondta ezt neked? – nézett rá gyanakvón Misi.

– Hát Zizi néne.

– És hol van most ez a Zizi néne?

– Itt lakik tőlünk nem olyan messze. De azelőtt...halkult el a hangja.

– Igen?! – csapott le rá Misi – és miért nem lakik a városban?

– Hát, azelőtt ott lakott, csak ... most... most itt lakik – nyögdecselt Cini és érezte, hogy valami hiba csúszott az okoskodásába.

– Na és miért lakik most a szomszédunkban, és miért nem lakik a városban?

– Nem tudom. De azt mondta, hogy itt akar meghalni a természetben, mert ő mezei egérnek született. És .. és nem viszik úgy a lábai...

– Mikor nem viszik? És hova nem viszik?

– Hát... amikor kergeti a...a...a...

– Na! Mond ki bátran! – biztatta Misi.

– Nem merem – szipogta Cini.

– Majd én kimondom! – ütött az asztalra. Füle vörös volt a méregtől. Hosszú farkával ide-oda csapkodott.

Cini kíváncsi volt rá, hogy Misi mire gondolt. Kérdően nézett rá.

– A macska!

– Jaj! Kérlek ne is emlegesd!

– Miért ne emlegessem? Miért? Azt hiszed, hogy amiért te mezei egér vagy téged nem bánt a macska? Talán megmondod neki, hogy látogatóba jöttél, és téged nem illik felfalni? Vagy mit csinálsz, ha szembe jön veled? Már el is képzelem azt a ronda nagy szőrös fejét, hosszú bajszát és bojtos farkát.

A hatalmas szemeit, amivel olyan jól lát. Főleg az egereket. Szinte érzem az éles karmait, meg a hegyes fogait.

– Misikém könyörgöm, hagyd már abba, mert ez olyan szörnyű, amit mondasz.

– Miért? Ez az igazság. Nekünk a macska egy rémség. De hát, te a városba akarsz menni mindenáron. Ugye akarsz? Vagy már lemondtál róla?

– Dehogyan mondtam! Menni akarok! – mondta határozottan az egérlány.

– Szóval hiába beszéltem, festettem le azt, a rémséges szörnyeteget. Te ennek ellenére a városba akarsz menni.

Jó, rendben van. Ha jön velünk szembe a macska, te azt mondod neki, hogy: sicc!

Cini elnevette magát. Úgy nevetett, hogy csuklani kezdett.

– És majd azt hiszi, hukk..., hogy megfáztam hukk.

– Jól van. Felejtsük el az egészet – mondta Misi most már komolyan, de Cini vérig sértődött, és duzzogni kezdett.

– Te nem veszel engem komolyan – háborodott fel, és nem is szólt többet a párjához.

Egész álló nap duzzogott. Még másnap is.

Végül Misi megunt, hogy nem beszélgetnek, és nagy nehezen beadta a derekát.

– Figyelj ide lelkem! Gondolkodtam a dolgon. Ha már annyira akarsz menni a városba, hát nem bánom, menjünk.

Cininek felragyogott a szeme és Misi nyakába ugrott.

Örömeben sikoltozni kezdett, és úgy ugrált, hogy majd fellökte Misit. – Csak lassan a testtel! – intette le a párja. Megyünk, de nem a városba.

– Hát akkor hová? – kérdezte elképedve Cini.

– A faluba, egy éléskamrába.

– Az egy házban van?

– Hát persze. A faluban is sok ház van, de nem olyan sok, mint a városban. Ragaszkodsz a városhoz?

– Hát, tulajdonképpen nem, csak legyen mit enni.

– Na! Akkor úgy lesz, ahogy mondtam. De nagyon óvatosnak kell ám lennünk!

– Igen? Miért?

– Mert ott is van ám macska, te butus – nyomott egy pusztit az orrára.

Bár, a faluban nem éhesek a macskák, de nekünk ősi ellenségünk. *Ellenségünk!* Érted?

– Értem – bólogatott Cini.

– Biztos, hogy megértetted?

– Biztos, na!

Cini arca ragyogott a boldogságtól, hogy beköltöznek egy éléskamrába, és alig bírt nagy örömeivel.

– Figyelj rám kis cincogóm! Azt kell tenned, amit én mondok, különben nem megyünk sehova.

– Úgy lesz Misikém, úgy lesz – bizonygatta Cini. Mindent megígért, csak menjenek.

– Hát először is nem szólsz senkinek, nehogy illetéktelenek elfoglalják a házunkat.

Jól megjelöljük a szagunkkal, és ha kiléptünk, betakargatjuk a bejáratot, mert tavasszal ide fogunk visszajönni, Megértetted?

– Visszajövünk? – csalódott máris Cini.

– Hát mit képzeltél? Én nem hagyom el a jó kis meleg házamat. Még kis is akarom bővíteni, hogy jobban elférjünk.

Cini titokban arra gondolt, hogy ha egyszer találnak egy nagy éléskamrát tele finom ételekkel, dehogy hagyják azt ott!

– Hohó! Te nekem ne spekulálj! Azt ígérted, hogy szót fogadsz! Máris megszegted a szavad? – nézett rá Misi gyanakvón, mert már ismerte a szokásait.

– Jaj dehogy Misikém! Dehogy! Mondtam, hogy úgy lesz, ahogy te akarod, csak menjünk.

– Hidd el, hogy előbb utóbb elkapnának bennünket, mint illetéktelen behatolókat.

Gondolj csak bele. Mi beengednénk a házunkba idegeneket?

– Nem dehogy! Igazad van, mint mindig – sóhajtott Cini – mit is kezdenék nélküled? Te olyan okos vagy – dörgölte hozzá az orrát hízelkedően.

– Na azért! – nézett rá Misi megrovón – ha nem fogadsz szót, én...én .. komolyan mondom, hogy nem megyek sehová.

– Hagynád, hogy egyedül menjek? – sértődött meg Cini.

– Nem. Dehogy hagynálak. És te elmennél nélkülem? – horkant fel Misi. Még sem akarsz szót fogadni? – csapott le rá.

– Dehogy nem! Dehogy nem! Úgy lesz, ahogy te akarsz. Minden úgy lesz! Megígérem! Mindent megígérek! – bizonygatta a kis ravasz.

– Nem csak ígérni kell, hanem be is tartani.

– Betartom, hidd el! Mindent betartok!

– Ha csak a felét betartod is elég lesz, mert ismerem a te ígéreteidet, és hogy mi következik belőle.

– Misi te nem vagy rólam valami jó véleménnyel – húzta el száját a párja.

– Dehogy nem. Csak ismerlek. Tudom, hogy ha szeretnél valamit, olyat is megígérsz, amit nem tudsz teljesíteni.

– De most teljesítem. Hidd el, teljesítem, amit csak mondasz – fogadkozott Cini.

– Na, majd meglátjuk. De egyet én is ígérhetek. Elindulni elindulok veled, de ha nem fogadsz szót,

vissza is fordulok. Én megteszem arra egér mérget vehetsz!

– Jaj! Mit nem mondasz? Te meg akarsz engem mérgezni? – kiáltott fel haragosan! Ezt nem gondoltam volna rólad.

– Ne magyarázd félre, amit mondok! Mért akarnálak én téged megmérgezni, amikor szeretlek? Úgy látszik, nem akarsz megérteni. Vagy csak úgy teszel?

Cini lesütötte a szemeit, mert egy kicsit elszégyellte magát, hogy társa rajta kapta a csalafintaságon.

– Hát nem tudom elterelni a figyelmét erről a nagy szigorúságról – gondolta bosszúsan. Na és tényleg alaposan kiismert, nem tudok mellébeszélni.

– Mi az? Mit zsörtölödsz?

– Semmi, semmi, csak azon gondolkodtam, hogy mit vigyünk magunkkal.

Erre Misinek sem kellett több. Megint felháborodott és nem is titkolta.

– Most meg miről beszélsz? Hát mit vinnénk magunkkal? Zizi nénét ne vigyük el? Esetleg egy erre kóborló macskát? Hát megáll az eszem. Hova készülsz te? Üdülni?

– Most mért háborodtál így fel? Miért macerálsz folyton?

– De hát mond meg, hogy mire gondoltál? Mit akarsz magaddal vinni?

– Mit, mit! Mondjuk egy zsákot, amibe élelmiszert pakolunk?

– Te jó ég! És ki cipelné? Mert én biztos nem! Elégedj meg azzal, ha ott átvészeld a telet. Ne akarj mindent! Még ott sem vagyunk, te már ennivalót akarsz csomagolni?

– Kicsit sem lehet?

– Kicsit sem lehet, mert biztos vagyok benne, hogy örülünk, ha megmentjük az irhánkat.

– Húha! Ez nagyon vészjóslóan hangzott. Hát ennyire félelmetesnek tartod a kirándulásunkat?

– Ennyire. Ezért mondom, hogy fogadj szót. Nagyon veszélyes, amit teszünk. Ismeretlen környezet és fogalmam sincs, hogy mikor kell menekülni. Mert, hogy menekülni kell, az már egészen bizonyos!

– Hát, ha te ennyire biztos vagy benne... már én is félni kezdek.

– Nem mondtál újat és jobb is, ha félsz. Az egerek állandóan félelemben élnek. Miért teszel úgy, mintha nem tudnád? Miért gondolod, hogy idegen helyen nem kell félni?

Még csak ott kell igazán!

– Megadom magam. Már minden örömem elvettél. Ha nem fáznék olyan nagyon és nem lennék éhes, el sem indulnék.

– Te tudod. Te találtad ki ezt az egész agyament ötletet.

– Ezután mindig sértegetni fogsz? – keseredett el ismét Cini.

– Nem akarlak én sértegetni, csak a valóságot mondom, és hogy mire is kell számítani.

Most, akkor hogy döntöttél? Akarsz menni, vagy nem? Vitatkozni akarsz, vagy induljunk?

– Induljunk! Lelkesedett be ismét Cini, elfelejtve, hogy miért is sértődött meg.

– Akkor felkészültél?

– Fel hát! – kiáltott, de nem értette, ha nem vihetnek magukkal még zsákot sem, akkor mire kell felkészülni.

– Akkor jó. Gyere, mert azonnal indulunk. Segíts betömni az ajtót.

Cini úgy szorgoskodott, mintha végleg be akarta volna temetni az egérlyukat. Még mindig arra gondolt, hogy már nem jönnek vissza. Ő már nem akart mezei egér lenni.

Mikor készen lettek, alaposan szétnéztek, és elindultak.

Misi nehéz szívvel, hátranézett az elhagyott egérlyukra, és legszívesebben vissza is fordult volna. Sőt! Ha rajta múlik, el sem indul.

Ezzel szemben Cini majd kibújt a bőréből, olyan boldog volt, hogy madarat lehetett volna fogatni vele.

– Most már mindegy –, gondolta Misi – belevágtunk és meg is kell csinálni.

Óvatosan indultak el a nagy útra. Minden felé villogtak. Néztek jobb és baloldalra, előre, hátra, fölfelé és még a lábuk alá is.

Úgy járt a szemük meg a fejük, mint a propeller.

Mikor alaposan körbetekintettek, szaladtak egy sort, aztán kezdődött előlről a fürkészés.

Nagyon vigyáztak minden lépésükre, ezért egy kicsit lassan haladtak.

Nyáron a nagy fűben jobban el tudtak rejtőzni, észrevétlenül lehetett futkározni. De ilyenkor, tél elején már minden fű elszáradt és a földön hevert.

A fűcsomók alatt nagyon nehezen tudtak átbújni, ahol meg nem volt fű, ott meg teljesen védtelenül látszódtak. A kisebb-nagyobb bokrokról már lehullott a száraz levél, és az sem takarta el őket. Ráadásul a földön heverő elszáradt levél hangosan csörgött-zörgött, mikor véletlenül ráléptek, ami nem tűnt szerencsés dolognak.

Mert tudták ők, hogy a bagoly hihetetlen jó hallással rendelkezik, és ez rájuk nézve a lehető legnagyobb veszélyt jelentette a szabadban.

Már szakadt róluk a víz. Részben az állandó félelemtől, részben a nagy rohanástól, mikor egy keskeny erdőszélhez értek. Szerencséjükre azon is keresztülvergődték magukat.

Egy pillanatra megint megálltak, és farkincájukban megtörölgették izzadt homlokukat.

Mikor kiértek a fák közül, álmélkodva látták, hogy ott sorakoztak a házak előttük.

Egyik nagyobbak látszott, mint a másik.

- Nahát! – lelkesedett Cini – ez egy város.
- Dehogyan város, te kis butus.
- Pedig én annak néztem.

– Most ne álméldkj, hanem nagyon figyelj – szól rá erélyesen Misi, miközben egy kicsit meg is szorította a karját a nyomaték végett.

– Na! – szisszent fel Cini – ez fáj.

– Ne haragudj, de, erélyesnek kell lennem, mert te hajlamos vagy arra, hogy elkalandozz, és ilyenkor a figyelmed is lankad.

– De azért nem kell gorombáskodnod – érzékenykedett. Figyelek én, mert nem nézek mindig rád.

– Jól van, mert ettől kezdve nagyon szigorú leszek veled. Tehát ne álméldkj, hanem állandóan résen légy.

– Résen vagyok én! Nem kell állandóan cibálnod, meg figyelmeztetni!

Csak ezek a kutyák úgy ugatnak, hogy alig hallok valamit. Annyira idegesítenek.

– A városban is vannak kutyák. Jobb lesz, ha minél hamarabb megszokod őket.

Cini annak ellenére, hogy állandóan érzékenykedett és méltatlankodott, nem haragudott társára.

Amit előtte mondott azt már el is felejtette.

Más kötötte le a figyelmét. A szokatlan szagok, illatok. Mert az egereknek is jó szaglásuk van ám!

– Te Misi! – rángatta társa karját – itt olyan illatok terjengnek, hogy már csorog a nyálam. Te is érzed ezt a finom illatot?

– Persze, hogy érzem. Miért ne érezném, ha te érzed.

- Menjünk az illatok után, Jó? – lelkesedett Cini.
- Na, még csak az kellene! Nem látod, mennyi ember van arra? Nekünk egy csöndes magányos házat kell kinéznünk, ahol nincsen ilyen hatalmas lárma.
- Meg ahol kutya sincs.
- Igazad van. Meg ahol kutya sincs.
- Meg macska sincs.
- Hát ezt nem garantálom.
- Miért? – váltott megint síróra Cini – a macska megnehezíti az életünket. Azt akard?
- Dehogyan akarom!
- Hát akkor?
- Vedd tudomásul, hogy a faluban minden házban van egy macska. De lehet, hogy több is.
- Most mért mondod? El akard venni a kedvem megint?
- Nem akarom én elvenni a kedved, de ez az igazság.
- Akkor miért nem a városba mentünk? Ott biztosan nincs minden házban macska. Mondtam én, hogy a városba kellett volna mennünk. Miért nem lehet rám hallgatni?
- Ott meg sok a macska az utcán. Kóbormacska. A kukákat is kotorásszák, mert ők is éhesek.
- De hát mit csináljunk mi itt, ahol egy házban kell lakni egy macskával?
- Vagy többel.
- Nem. Én nem akarok több macskával együtt lakni.

Még egy is sok lenne.

– Én sem, akarok, de ez van.

– Válasszunk olyan házat, ahol se kutya, se macska nincsen.

– Ne alkudozz már. Mi egy éléskamrában akarunk lakni, nem a macskával.

– Mi a különbség?

– Az éléskamrába nem engedik be a macskákat te butus.

– Aztán miért?

– Mert a macskák torkosak. Nem lehet rájuk bízni az enivalót. Mindent megkóstolnának.

– Milyen haszontalan állatok! Akkor minek tartják őket?

– Na, ez jó kérdés.

– Akkor, minek? Mondjad!

– Hát nem tudod?

– Nem.

– Tényleg nem tudod?

– Hogy doromboljanak?

– Igen. Meg, hogy egeret fogjanak.

– Jaj!

– Jaj ám! Most már jajgathatsz!

– Direkt egeret kell nekik fogni?

– Hát nem direkt, de elvárják tőlük.

– Olyan macska nincs, amelyik utálja az egeret?

– Dehogyan nem!

– Hát akkor?

- Mit hát akkor?
- Olyan házba menjünk, ahol a macska utálja az egeret.
- Jó, majd megkérdezzük mindegyiktől, hogy melyik utálja az egeret.
- Cini elnevette magát.
- De bolondos vagy. Te nem tudod innen megállapítani, hogy melyik az a macska?
- Hát, képzeld nem.
- Kár, mert te olyan okos vagy.
- Az. De mindent én sem tudhatok.
- Na, jó! De ha utálja az egeret, akkor nem is bántja ugye?
- Dehogyan nem!
- Miért?
- Pontosán azért, mert utálja. Ki nem bírja állni.
- Akkor mit csinál vele? – türelmetlenkedett Cini, mert nem értette az egészet.
- Csak megfogja és megfojtja.
- Nem eszi meg?
- Nem. Mondtam, hogy utálja.
- Jó, de akkor mit eszik?
- Amit a gazdája. Minden féle finomat. Vajas zsemlet, tejet, kolbászt, süteményt, meg mindent.
- Ja, hát így nem is csoda, hogy nem szereti az egerhúst.
- Bizony. El vannak kényeztetve a falusi macskák. Majd meglátod, hogy milyen hatalmasak.

– Brrr! Ne is emlegesd őket! Rosszul vagyok, ha rájuk gondolok.

– Inkább örülj neki.

– Ugyan miért?

– Mert elhízottak, lusták, nem bírnak úgy szaladni.

– Áh! Nem nagyon hiszem én el, hogy nem bírnak szaladni.

– Akkor menjünk haza?

– Már miért mennénk, ha egyszer itt vagyunk?

– Jó, csak megkérdeztem, hátha meggondoltad magad.

– Én? Soha!

– Majd meglátjuk.

A két egér nézelődött egy darabig, aztán Misi megszólalt.

– Igen, ez az!

– Mit igen?

– Azt a házat néztem ki, ami ott áll egymagában.

– És ha abban nem lesz ennivaló? – aggodal-maskodott Cini.

– Mindegyik házban van ennivaló.

– De biztosan állítod! Honnan tudod ilyen biztosan?

– Mondom, hogy mindegyikben van. Az egyikben ennyi, a másikban annyi. De mindegyikben van, ezt tényleg határozottan ki merem jelenteni.

Cini egy nagyot nézett, de nem mert már szólani, mert így túl sokat kérdezgetett.

Félt, hogy társa megunja, és tényleg visszafordul. De hát olyan érdekeseket mondott, hogy nem győzte hallgatni.

– Most egy kicsit maradj csendben. Jó?

– Miért?

– Mondtam, hogy maradj csendben! Figyeljünk.

Cini elhallgatott, amin társa erősen elcsodálkozott, hogy egyáltalán kibírta beszéd, kérdezősködés nélkül.

Ahogy ácsorogtak, egyszer csak földbe gyökerezett a lábuk.

Megmozdulni sem bírtak a félelemtől. Az imént még bátornak tűnő Misi is remegett. Mint a nyárfalevél, mikor ráfúj a szél.

Lábai majd kiszaladtak alóla.

Egy hatalmas macska jött velük szembe.

Kényelmes lassú, puha lépésekkel, fejét ide-oda forgatva, farkát magasra tartva közeledett feléjük.

Cini már majdnem elcincogta magát, mikor a párja befogta a száját. Aztán a fülébe súgta, hogy egyikük jobbra, a másikuk balra szaladjon, ha a macska odaér hozzájuk.

Már éppen kinyújtották a lábukat futásra készen, mikor kinyílt a kertkapu és egy öreg anyóka csoszogott ki rajta.

Ő is jobbra-balra nézelődött és megszólalt.

– Hol vagy Cirmikém? Ci-ci-ci-ci-cic – szölongatta a macskáját.

Az egerek felé közeledő macska megállt, hátra nézett a gazdasszonyra, és elnyávogta magát. Aztán

ké-nyelmesen elindult visszafelé. De közben meg-meg-állt, visszafordult, mintha vonakodott volna bemenni az udvarba. Végül aztán, csak besétált a kapun a gazdája lába között.

A két egérnek hatalmas kő esett le a szívéről. Akkorát sóhajtottak, hogy a macska meghallotta volna.

Megkönnyebbültek, de előtte félájult állapotba kerültek a félelemtől.

Misi szólalt meg előbb, mint minden meleg helyzet után.

– Mekkora macska volt! Láttad? Láttad? – kérdezte a még mindig alélt Cinit.

– Igen – volt az alig hallható válasz, és úgy cidriztek a lábai, hogy alig bírt állni. A foga is össze-össz-szekoccant a félelemtől.

– Hát ez nem is meleg, hanem forró helyzet volt! De ilyenben még lesz részünk bőven! Jobb, ha nem álmélkodunk, hanem megszokjuk a látványt.

– Na! Mi van veled? Megnémultál? Nem számítottál rá ugye?

Cini tényleg alig bírt megszólalni. Épp, hogy csak kijött a torkán a hang.

– Nem gondoltam volna, hogy egy macska ekkora tud lenni – remegett egyfolytában.

– Nem mindegy, hogy mekkora? Egy kis macska is tud egeret fogni.

– Egyébként, szerencsénk van tudod-e?

– Miért?

– Mert ez egy elkényeztetett lusta macska. Elszokott a vadászattól, mert a gazdasszonya eteti. Mi az, hogy eteti! Agyon eteti! Elhizlalta, és ettől nagyon kényelmes lett. És nekünk pont ilyen kell – dörzsölte kezeit Misi.

– Honnan tudod te mindezt? – nézett rá párja elképedve.

Misi megrántotta a vállát.

– Csak ránéztem és láttam. Meg aztán tudom, és kész. Ebbe a házba megyünk be. Itt verünk tanyát.

Cini szólni akart, de a társa lehurrogta, mielőtt megszólalt volna.

– Csak semmi ellenvetés! Egy szót sem halljak! Eldönttem! Ha nem tetszik, mehetünk haza!

– Még nem is mondtam semmit és máris leállítasz! Nem szép tőled. Már megszólalnom sem szabad?

– Nem! Míg azt nem mondom, hogy *most* beszél-gessünk!

– De...

– Semmi de! Nincs ellenvetés! Megmondtam, amit mondtam. Különben...

– Te mindig ezzel zsarolsz, hogy hazamegyünk!

– Emlékezzél, hogy mit ígértél, mikor elindultunk.

– Emlékszem – mondta bánatosan Cini.

– Nahát! Tartsd magad az ígéretedhez!

Csak akkor maradhatunk életben, ha együttműködünk. Na, és valakinek irányítani is kell a dolgokat. Értetted?

– És miért te irányítasz engem meg a dolgokat?

– Mert én vagyok az okosabb és az öregebb.

Cini megint dühös lett, de egy szót, sem mert szólni. Legszívesebben megharapta volna Misi farkát.

– Ilyen zsarnokot! – morgolódtott magában megint, de nem merte hangosan kimondani.

– Mit mondtál? – nézett rá szigorúan a társa.

– Semmit, semmit, csak azt, hogy már sötétedik – füllesztett Cini.

Közben valóban besötétedett, de hát az egereknek ez nem jelentett gondot. Nekik mindegy volt, hogy látnak-e vagy nem. Kihasználták kitűnő szaglásukat. Mentek a szagok után.

Körbejárták az épületet, annál is inkább, mert elmúlt a macskaveszély.

Az elkényeztetett Cirmi már bement a házban a gazdájával. – Ténferegtek egy kicsit, tájékozódtak, nézték a menekülési útvonalat, mert ezt tartották a legfőbb és legelső szabálynak.

Ha baj esetén el tudnak menekülni, akkor már minden rendben van.

Hála az egerek védelmezőjének, az épületen találtak egy szellőző lyukat, ahonnan finom illatok terjengtek az udvarra. Gyorsan felszaladtak a falon, ami nekik nem jelentett akadályt.

Könnyedén bebújtak egy lyukon, és elégedetten állapították meg, hogy több lyuk is van mellette.

Mit ád az ég? Egy kis kamrába találták magukat, ami teli, de teli volt finomabbnál finomabb ennivalóval.

Egy nagy disznósajt lógott a madzagon, és már a madzad is ínycsiklandozóan illatozott.

Aztán a rudakon a sok-sok szál kolbász!

Na és a szalonna! Füstölt is meg sózott is!

A két egér nem győzött ámulni. Össze-vissza forogtak, nézték, hogy mi van még a kis kamrában.

Akadott ott még más is.

A bödönben illatozó zsír, üvegben lekvár, a polcon sajtdarab, kenyér, alma, répa, zöldség, zeller, és minden, minden nyálcsorgató finom ennivaló.

Cini nem tévovázott, rögtön felszaladt a kolbásztartó rúdra. Mindent elfelejtett, amit a párja, Misi mondott neki, amitől óvta. Mintha nem is tett volna neki fogadalmat.

Már majdnem beleharapott a kolbász végébe, és éppen csak hogy megérintette a nyelvével, mikor Misi rákiáltott, leparancsolva onnan élete párját.

- Elment az eszed lelkem?
- Mi van? – sikított a méregtől Cini.
- Mi van, mi van! Kisnyúl!

Cini értetlenül nézett rá.

– Azonnal gyere le, meg kell beszélünk a dolgokat.

– Mit kell ezen beszélni? – mordult vissza Cini és már megint majdnem beleharapott a kolbászba.

– Ha nem jössz le, én azonnal elmegyek!
Megértetted?

Misi nagyon haragosnak látszott, ezért Cini kelleetlenül lemászott a kolbásztartó rúdról. Közben egyfolytában morgolódott, mert majd szétpukkadt a méregtől.

– Tessék, itt vagyok – szólt durcásan.

– Végre! Téged minden pillanatban figyelmeztetni kell? Még, hogy figyelmeztetni! Állandóan vesze-kedni kell veled!

Hát nem érted, hogy az életünkkel játszol?

Ha anyó felfedezi, hogy hiányzik a kolbászból egy darab, azonnal rájön, hogy valaki megdézsmálta, és keresni kezdi a tettest. Akkor aztán pucolhatunk.

És még a macskáját is ránk ereszti, mert úgyis tudja, hogy egéren kívül oda más nem juthat fel.

– De akkor már sohasem ehettek kolbászt? – kérdezte legörbült szájjal Cini.

– Majd ehetsz azt is.

– De mikor? Mikor ehettek kolbászt, ami itt illatozik az orrunk előtt. Hogy bírjuk ki evés nélkül mellette?

– Mikor, mikor. Mit tudom én! Majd ha anyó eszik. Levág egy darabot, és amit nem tud megenni, elteszi későbbre.

Ekkor jövünk mi.

– És ha anyó sosem eszik kolbászt?

– Már miért ne enne?

– Nem tudom. Mert esetleg fáj a hasa.

– Az is előfordulhat. De valami azt súgja, hogy a kolbász nem azért lóg a rúdon, hogy csak ott legyen dísznek.

– Olyan furcsán beszélsz mostanában. És nem is mindig értem – kesergett Cini.

Misi ránézett, hogy komolyan gondolta-e társa, amit mondott, vagy megértette-e hogy miről van szó. Meg is kérdezte tőle.

– De azt megértetted, hogy nem nyúlhatsz a kolbászhoz, míg én meg nem engedem, míg én nem szólok? Ez elég világos? He?

– Világos – horgasztotta le fejét Cini és hozzátette, hogy „zsarnok.”

– Mit mondtál? – kapta fel a fejét Misi, mert ezt véletlenül meghallotta.

– Semmit! De akkor mit ehetek?

– Gyere, fogd a farkam, hogy tudjam nem kódorogtál-e el. És főleg, hogy nem kaptál be egy darab kolbászt, vagy valami más tiltott ennivalót.

Ccc! Ennyire szeretni a kolbászt! Ugyan hol kedveltetted meg? – morgolódt már ő is.

Először is fészket kell keresni magunknak.

Igyekezz, és keresd te is!

Egyet, ahol összebújunk jó szorosán, mert hát azt is kell. Egyet, meg ahová az egérgumit tesszük.

– Mi az, az egérgumi? Mondom, hogy nem értem, amit beszélsz – panaszkodott Cini.

– Jaj, anyám! Hogy te milyen buta vagy! Az olyasmi, mint a kutyagumi, csak egér változatban.

– Ez megbolondult – gondolta Cini, de nem mert szólni.

– Aha! Itt van egy. És nem is egy, hanem mindjárt kettő is.

– Micsoda?

– Hát kabát! Itt van felakasztva szögcre. Kicsit poros.

Úgy látszik, ezt anyó nem használja. Na nézzük.

Itt egy zseb, itt meg egy másik.

Itt egy ujja, itt meg egy másik. Nagyon jó, nagyon jó!
– örvendezett Misi.

Cini kíváncsi lett arra, hogy párja mit talált, és miért örül neki annyira.

– Elengedhetem a farkad?

– Nem! – mordult rá Misi. Miért? Olyan rossz fogni?

Cini rántott egyet a vállán.

– Nekem mindegy, ha neked így jó. Foghatom én egész nap, ha neked így tetszik.

– Hát persze. Míg fogod, tudom, hogy nem kódorogtál el.

Nézd csak ez csupa lyuk! Csak ne volnának ilyen nagyok! De talán még jó is.

Na mindegy. Legalább jó lesz menekülési útvonalnak.

– Ebben akarsz menekülni?

– Hát persze!

– De hát hogyan?

– Ha üldöznének, ebbe belebújunk, és egész biztosan nem tudnának megfogni a sok lyuk miatt. Nem tudnák, hogy melyik lyukon bújunk ki. Mindegyiket úgy sem tudnák befogni egyszerre!

Miután sorra vették a falon lógó kabát összes előnyeit és hátrányait, kijelölték a hálóhelyüket, egy zsebet. Azután felkapaszzkodtak a zseb szélére és lestek kifelé.

– Nagyon jó, nagyon jó – dörzsölgette kezeit Misi. Neked is tetszik te kis beles?

Cini egy szót sem szólt. Irtó mérges volt. Forrt benne a düh és elhatározta, ahogy tudja, ahogy lesz rá alkalma, visszaadja ezt a sok sértést.

– Hé! Szólj már! Te akartál városba menni, hát most itt vagyunk.

– Ez nem is város!

– Nem város, nem város. Ez annál jobb. Ne duzzogj már! Most megvacsorázunk.

Cininek felcsillant a szeme.

– Na, végre – gondolta – nem is olyan rossz egér ez a Misi.

Társa számba vette az ehető dolgokat.

– Lássuk csak, lássuk, csak mit is ehetünk? Ezt nem, ezt nem.

Szinte csak magának beszélt.

Aztán felszaladt a kosár fülére és kinézett egy szép piros almát.

– Gyere Cini! Itt a vacsora! Fele a tied, a másik fele az enyém.

De mindent meg kell ám enni! Még a magját, és a csumáját is.

Különben is a magjában vitamin van, a magházban rost.

Cini megint elképedve hallgatta párját. Azt hitte nem jól hall.

– Egy fél almát?

– Igen. Soknak találsz?

Cini sírva fakadt.

– Haza akarok menni. Nem akarok már sem városban, sem faluban élni.

Ott nem voltál ilyen undok. Vissza akarok menni – toporzékolt. Ez nekem nem jó. Csak mindig bántasz.

– Már késő. Én jól érzem magam. Nem tudom, neked mi bajod van?

Kell az alma fele vagy nem?

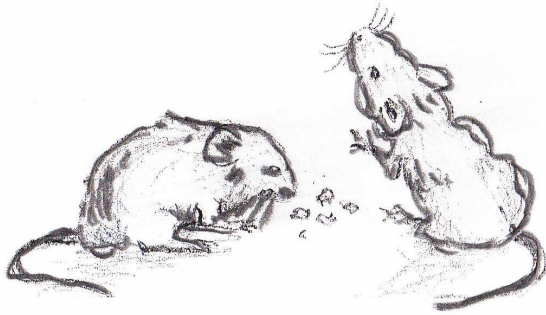
– Nem! – vágta oda mérgesen Cini

– Ahogy gondolsz. Én mindenesetre megeszem a részem. De akkor te indulj lefeküdni!

Cini nagy mérgesen úgy ugrott bele a zsebbe, hogy az majd leszakadt. Aztán álomba sírta magát.

– Misi jóízűen megette a fél almáját és ő is lefeküdt.

Éjfél körül Cini gyomra olyan hangosan korgott, hogy attól félt kihallatszik. Felkelt, és leszaladt a kosárhoz. Úgy érezte, hogy az egész kosár almát meg tudná enni. Mindegyiket megszagolta, megtapogatta, fájó szívvel nézegette, és nem sok híja volt, hogy meg ne rágcsáljon egy párat.

Végül aztán mégis csak azt a felet ette meg, amit Misi meghagyott.

– Reggelig talán kibírom – gondolta. Ugyan mit talál ki megint ez a zsarnok? Remélem holnap rendes ennivalót ad.

Olyan rossz kedve lett, hogy alig bírta elaludni. Bár, az is igaz, hogy annyira tele lett a pocakja a fél almával, hogy kétszeresére dagadt.

Reggel korán ébredtek.

Vagyis, csak Misi. De felköltötte Cinit, nem hagyta lustálkodni.

Mosolygott, mikor látta, hogy a meghagyott fél alma eltűnt. Tudta, hogy Cini falta fel.

– Gyerünk mosakodni, tornázni, míg a háziak fel nem ébrednek.

Cini álmosan követte párját. Olyan fáradtnak érezte magát, hogy majd felbukott. Persze, mert későn terhelte meg a gyomrát.

Kibújtak a szellőző lyukon, és futkorásztak egy kicsit. Közben széjjelnéztek.

Mindenütt a menekülés útját keresték.

Kimentek a kertbe, és Misi meginvitálta Cinit egy kis aszalt gyümölcs reggelire, ami a fa alatt maradt. Anyó nem szedte fel.

Cini kelleetlenül nyámmogott és közben állandóan a kolbász járt a fejében.

De az még soká került terítékre. Mert másnap is, harmad nap is meg egész héten a kertben reggeliztek, e-bédeltek, vacsoráztak.

Cininek nem nagyon tetszett a dolog, aztán megszokta. Nem akart egyedül visszamenni a mezőre az egérlyukba.

Egy nap, anyó süteményt sütött. Pazar illata bejárta az egész házat.

Mikor készen lett, tányérra rakta, és bevitte a kamrába. De előbb adott egy darabot Cirminek.

– Egyél kicsim. Gyönyörű szép cicám. Te vagy nekem az egyetlen vigaszom. Rajtad kívül senkim sincs.

Úgy udvarolt Cirminek, hogy a két egér halálra kacagta magát. – Mert mindent hallottak ám, mivel, hogy igen jól működött a hallásuk, mint az köztudott.

Cirmi meg csak dorombolt, dörgölözött és nagyon élvezte, hogy anyó kényeztette.

– Na, kedves párom! Ma süteményt ebédelünk – mondta a nagy hírt Misi.

Cini majd kibújt a bőreből.

Azt nem lehet mondani, hogy éhezett, de igazi csemegeére vágyott.

Ahogy anyó becsukta a kamraajtót, a két egér kiugrott a zsebből és felszaladt a polcra.

Cini egy jó nagydarab süteményt megmarkolt, és falni kezdte.

– Lassabban! – figyelmeztette Misi.

Amikor a süteménykocka feléhez ért, rákiáltott.

– Állj!

Cini tátott szájjal bámult rá.

– Mi van már megint?

– Eddig és ne tovább! A többi az enyém. Na jól van. Egy falatot még haraphatsz. De csak egyet!

Cininek keserű lett az utolsó falat.

– Hát nem azt mondtad, hogy ebédelünk?

– De igen – válaszolt társa szemrebbenés nélkül. Ebédelünk, de nem falunk.

– Nem értem – kesergett Cini.

– Szomorú vagyok, ha még mindig nem érted.

Hát idefigyelj! Az anyó tudja, hogy hány kocka édességet készített. Egyet evett ő, egyet az a ronda elkényeztetett macskája. Egyet talán nem vesz észre, mert azt hiszi, hogy rosszul számolt, vagy a macskának adta.

De ha egynél többet eszünk meg, azt észreveszi.

Na és mi lesz akkor? A többit már tudod.

– Alighanem igazad van – mondta szomorúan Cini.

– Ugyan már! Mi baj van? Már egészen jól voltunk. Nem éhezünk, jó meleg helyen alszunk.

Ma süteményt ettünk. Mi kell még?

– Semmi – szólta lemondón Cini és egyik szeme állandóan a tányéron járt.

A tálról a sütemény lassan elfogyott. Anyó beosztotta magának, és cicájának. Végül kettő darab maradt.

Cini kétségbeesve nézte.

Misi megsajnálta.

– Na, nem bánom, vállalom a kockázatot – mondta engesztelően.

Cini nem tudta, hogy mi az a kockázat, csak azt, hogy valami engedmény lesz.

Leste Misit, hogy mit fog csinálni.

Mikor anyó a két süteményre becsukta az ajtót, Misi húzott egy vonalat az egyik közepére, és intett Cininek.

– Idáig a tied. Gyorsan együk meg, aztán tűnjünk el.

Este anyó bement a kamrába a megmaradt csemegéért. Nem gyújtott villanyt, sötétben is tudta mindennek a helyét.

Mikor a konyhában az asztalra tette a tányért, elképedt.

– Nem értem – morfondírozott. Hát nem két süteményt hagytam?

Eh, mindegy! – legyintett lemondón. Úgy látszik örepszem. Könnyen felejték.

Tessék Cirmi. Én úgy sem vacsorázom, mert délben sokat ettem.

Anyó odaadta a macsnak az utolsó darabot, de csak nem tudott belenyugodni, hogy egyet talált a tányéron.

– Esküdni mertem volna, hogy kettőt hagytam.

Cirmi körbejárta a tányért, tologatta ide-oda, erősen szaglászta.

– Na, mi az kiscicám? Nem ízlik a vacsora?

Cirmi csak nézett rá, aztán a tányérra. Odament a kamraajtóhoz és kaparászni, majd szaglászni, utána megint kaparni kezdte.

– Ajaj! Oda te nem mehetsz be. Mit akarsz?

Nagyon furcsa vagy. Miért nem eszel?

Egy darabig még beszélt neki, aztán ráhagyta, hogy Cirmi nem éhes.

A két egér ezalatt ugyancsak megijedt.

– Látod? – mondta szemrehányón Misi – milyen nagy veszélybe sodortál bennünket a falánkságoddal?

Mert ha csak egy sütemény marad, és azt tüntetjük el, nem marad a macskának mit szaglászni.

Így megérezte a szagunkat.

Cini úgy remegett, hogy szólni sem mert.

A finomság is megülte a gyomrát. Elhatározta, hogy ezután csak almát eszik.

Teltek múltak a napok, hetek, hónapok.

Misi ezután sokkal ügyesebb volt. Csak a megmaradt darabkákat tüntette el Cinivel.

Anyó viszont nem győzött csodálkozni, hogy így megromlott az emlékezete.

Mindig esküdni, mert volna, hogy hagyott egy darabot. De azt a darabot soha sem találta.

Így történt ez a vajjal, zsírral, zsemlével, szalonnával. Ami csak a polcra került maradékként, az mind eltűnt. Anyó már beletörődött, hogy mindent elfelejt, hogy nagyon megöregedett.

A két egér viszont kellemesen berendezkedett.

Jól érezték magukat, nem veszekedtek, jól megértették egymást.

Cini megtanulta az engedelmességet, és hogy meg kell bíznia Misiben, a társában.

Ment is minden, mint a karikacsapás.

Megállapították, hogy igazán jó helyet választottak az áttelelésre.

Közben elmúlt a tél, elolvadt a hó, és a nap olyan melegen sütött, hogy egyre jobban kikíváncsoztak a szabadba.

Sokat jártak ki a kertbe napfürdőzni, csak egy baj volt. Kolbászt még nem ettek.

Misi úgy tervezte, hogy azon a napon, mikor búcsút intenek az új téli szálláshelyüknek, jól belaknak kolbással. Lesz, ami lesz.

Egy napon anyó nyitva felejtette a kamraajtót. Illetve, mellézárta.

Cirminek több se kellett, azonnal bent termett.

Megállt a kamra közepén, és szaglászott.

A két egér most aztán alaposan megrémült. Meg sem mertek moccanni.

A macska nesztelenül lépkedett a kamra kövezetén, így a két egér nem látta, hogy merre jár, szaglászik.

Aztán egyszer csak, a mancsával odacsapott egy nagyot a rossz kabátra.

A két egér, mint akit puskából lőttek ki. Ketten hatfelé szaladtak. Cirmi hirtelen nem tudta, hogy melyik után eredjen.

Ha jobbra ugrott, bal felől mozdult meg a kabát. Ha balra ugrott, akkor meg jobb felől.

Akkor gondolt egyet, és mind a két zsebre rárakta a mancsát, mert azt már észrevette, hogy az egerek a zsebben tanyáznak. És azt is tudta, hogy nem csak egy egér lakik a kamrában.

Az egerek most vették csak hasznát igazán a sok lyuknak. Ki is használták alaposan.

Az egyik lyukon ki, a másikon be. És ez így ment egy jó darabig.

Cirmi végül jó magasra ugrott, hogy elérje a futkorászó egereket, és ez lett a veszte.

Levert egy nagymama kedvence lekvárt.

Az üveg leesett a földre, és ezer darabra törött.

A lekvár kifolyt, és Cirmi tocsogott benne. Lábait rázva igyekezett ki a kamrából.

Feladta a macska egér harcot. Túl kövérré hízott ő ehhez.

Ahogy anyó meglátta, hirtelen haragra gerjedt.

– Mit keresel te a kamrában? Hát nem adok én neked eleget enni? Nézd, meg mit csináltál!

Elővette a söprűt, és kisöprűzte Cirmit a lakásból.

– Biztosan te etted meg mindig a maradékokat is.
Én meg még azt hittem, hogy erősen felejték.

Mars ki te álnok kúpász macska!

Cirmi szemrehányón nézett a gazdájára és nem értette, hogy miért őt bünteti az egerek helyett?

Pedig ő már régóta gyanakodott.

Azon az utolsó süteményen kimondottan egérszagot érzett.

Bánatosan kiült egy fatönkre és egykedvűen nézte a csiripelő verebeket.

– Ezek is csak a bosszantásomra vannak –
gondolta – hej, ha egyet legalább elkaphatnék
közülük! – nézett rájuk is végül mérgesen.

Cirmi tudta, hogy túlságosan kövér, és nem tud már
olyan fürgén ugrálni, mint régen.

Anyó agyonetette. Most meg kisöprűzte.

Egyszer csak el kezdett aggódni, hogy anyó igaz-
ságtalanul haragszik rá, vajon ad-e neki enni?

Fog-e még anyó ölében összegömbölyödve doromb-
olni?

Megsimogatja-e még?

Ezalatt anyó dohogva elővette a felmosó rongyot meg
a vödört, hogy először is Cirmi lekváros lába nyomát
eltüntesse. Azután a kamra került sorra.

Ez kapóra jött az egereknek, mert megbeszélhették a
további teendőiket.

Míg, anyó Cirmit agyabugyálta, addig
tanácskoztak.

– Cinikém! – mondata Misi – nekünk itt kitelt. Jobb, ha azonnal elmegyünk. Különben is elmúlt a tél. Gyönyörűen süt a Nap, és egyáltalán nincsen kint hideg.

Már minden rendes mezei egér a lakását takarítja, készülődnék az egér bébik fogadására.

Nálunk mi a helyzet?

Cini szégyenlősen sütötte le a szemét és halkan mondta, szinte suttogva.

– Hát, nekünk is lesz dolgunk.

Misi nagyot cincogott örömeiben.

– Akkor már indulunk is.

Cini megijedt. Egyre csak a rúdon lógó kolbászt nézte, és bár nem éhezett, az illata állandóan izgatta a nőzóját. Aztán megszólalt.

– Na és mi lesz a kolbással? Akkor abból én már nem is ehetek? Egész télen erre vártam.

Azzal nem törődsz, hogy mennyire kívánom? És meg is ígérted. Most meg úgy megyünk el, hogy meg sem kóstoltam?

– Na, nem bánom. Nézd ki magadnak a legfinomabbat.

De igyekezz, mert nem sok időnk van.

Anyó gyorsan rá fog jönni, hogy nem az agyon dédelgetett macskája a kúpász, hanem, hogy az egerek beköltöztek a kamrájába. Akkor aztán lesz haddelhadd.

Nem szeretném, ha valami bajotok esne. Nem is tudom, hogy kiférsz-e a lyukon. Úgy meghíztál.

Cininek több sem kellett. Egy pillanat alatt fenn termett a kolbászrúdon és a legfinomabb, legszebb, legillatosabb, legvastagabb kolbászba harapott.

Majd elolvadt a gyönyörűségtől.

Nem látott, nem hallott, csak falta, falta a kolbászt.

Misi sürgette.

– Elég már! Gyere le! Mennünk kell!

– Hm! Gyere te is! Ki ne hagyj.

– Sietnünk kell, nem érted?

– Addig nem megyek, míg te is meg nem kóstolod.

Misi látta, hogy hiába könyörög Cininek, hát felszaladt ő is a kolbászrúdra, és egy-két falatot bekapott. Aztán mintha ő is mindenről megfeledkezett volna, csak falta, csak falta.

Örült is neki, hogy evett belőle, mert élete végéig sajnálta volna, ha nem teszi. Aztán észbekapott, és odaszaladt a szellőző nyíláshoz. Onnan kiabált Cinire.

– Azonnal gyere, mert nagy bajba kerülsz!

– Mindjárt, csak még itt is beleharapok, meg itt is megkóstolom.

Cini össze-vissza rágta a legszebb kolbászt.

Aztán úgy elrágta, hogy leesett a rúdról.

Misi már nagyon nyugtalan lett. Félt, hogy anyó bejön a kamrába széjjelnézni, és meglátja a lesett kolbászt.

Egyfolytában kérlelte Cinit.

– Édesem gyere már, mert nem tudsz kiszökni. Mindjárt észrevesznek bennünket és akkor végünk van. Olyan nagy már a pocakod, hogy tényleg nem férsz ki a lyukon.

Cini telhetetlen volt, de azért kelletlenül elindult. Azért még egy pillanatra visszafordult, hogy a szalonából, meg a finom kenyérből, sajtból is egy-egy falatot bekapjon.

Aztán nem állhatta meg –, mert egész télen várt rá –, hogy újra bele ne harapjon a kolbászba.

Nem is rágott, csal nyelt, nyelt.

– Megfájdul a hasad! Rosszul leszel! Hagyd már abba!

Misi csak egyre könyörgött neki, de hiába.

Végül nagy nehezen odaszaladt a szellőzőnyíláshoz.

Misi már kívülről kiabált be neki, mert azt is nézni kellett, hogy falon kívül nem leselkedik-e rájuk valahol veszély.

Nagyon nyugtalan volt. Mi az, hogy nyugtalan! Kétségbeesetten rohángált egyik lyuktól a másikig.

Cini a hasa egyik felét átpréselte a lyukon, de a másik fele nem akart átcsúszni.

Egyre csak erőlködött, erőlködött. Hiába, mert nem sikerült.

Megijedt és keservesen cincogni kezdett.

– Misííí! Segííts!

Misi elképedt a látványon. Cini félig kint, félig bent volt. Se ki, se vissza nem tudott vergődni.

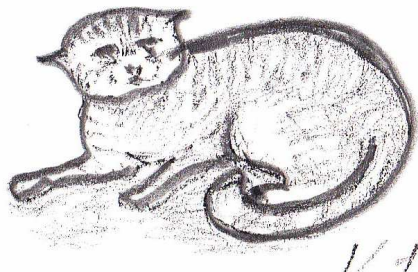
Két lába a szellőző nyílásán kívül kapálózott, két keze belül kapaszkodott. Próbálta magát nyomni, és kegyetlenül jajgatott. Misi odarohant és húzta, húzta Cinit, de a teli pocak megszorult.

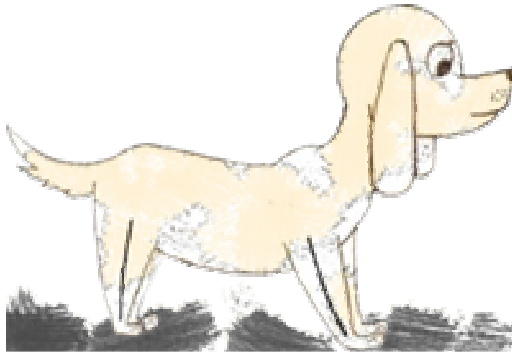
Misi két lábával megtámaszkodott a falon, két kezével meg Cini kezét húzta.

Egy jó ideig elkínlódtak. Már mind a ketten alaposan kimerültek, mikor Cininek sikerült kinyomnia magát. Éppen idejében, mert Cirmi a nagy mozgásra felfigyelt.

Óvatosan, nesztelenül leugrott a fatönkről ahol búslakodott, és észrevétlenül a szellőző rácshoz lopakodott. De elkésett. A két egér már árkon-bokron túljárt.

A macs megint mérges lett magára, mert hiába nem evett egy napig, ezalatt az idő alatt nem tudott lefogyni. Szaladni, meg még úgy sem, meg aztán el is szokott tőle. Ugyan hova szaladgált volna, meg minek?

– Aha! Szóval ezek itt járkáltak ki-, s be.

Leült a rügyező orgonabokor tövébe, mert azt remélte, hogy majd visszajönnek. Úgy gondolta, ha napestig is kell várni, akkor is meglesi őket. De hiába várt.

Misi és Cini úgy iszkoltak a kizöldellt fücsomók között, hogy meg sem álltak hazáig. Sokkal gyorsabban értek haza, mint tél elején a faluba.

Szerencséjükre épségben megérkeztek.

Cini, nem mert nyavalyogni, panaszkodni, hogy fáj a hasa, pedig fájt. Alaposan összepréselte mikor igyekezett kifelé a lyukon.

De mire hazaért, úgy elrázódott, hogy nem volt semmi baja. Belefért volna még egy pár falat kolbász.

Közben anyó a kamrát takarította, és közben állandóan zsörtölődött.

Nem is az összetört lekváros üvegért haragudott, hanem azért, hogy Cirmi torkos lett.

Legalább is azt hitte.

Ahogy kapálózott a felmosó nyelével, véletlenül leverte a falról a rongyos kabátot.

– Ez is minnek van itt? – motyogta – semmi, de semmi hasznát nem veszem, és csak útban van.

Kivitte az udvarra, hogy szemeteszsákba belegyömöszölje.

Forgatta, forgatta a rongyos kabátot, csak sajnálta kidobni.

Végül elszánta magát, aztán belenyúlt a zsebébe, hogy nem-e hagyott benne valamit.

Ahogy kihúzta a kezét, hát... tele lett egérgumival, azaz egérpiszokkal.

Anyó egyszerre mindent megértett.

Sietett vissza a kamrába, hogy alaposabban szemügyre vegye az élelmiszert. Majdnem összerogyott ijedtében, mert olyan siralmas látvány fogadta.

Minden össze-vissza volt rágva. Nem akadt egy ép darab sem. A legszebb szál kolbásza is a földön hevert.

Anyó tétlenül roskadt le egy székre.

Nem tudta, hogy az elpusztított ennivalója, vagy a macskája miatt szomorkodjon.

Otthagyt mindent, és sietett ki az udvarra, hogy Cirmet megkeresse.

Meg is találta a kamra szellőző rácsánál. Ott ült és várta az egereket.

– Édes Cirmikém, bocsáss meg öreg barátnődnek – könyörgött a macskájának.

Cirmi egykedvűen hallgatta.

Anyó egyre csak beszélt, gügyögött neki, simogatta csakhogy kiengesztelje.

– Cirmikém, ha nem haragszol, gyere, ugorj a vállamra. Tudod, úgy ahogy szoktad. Soha többé nem szidlak meg... ígérem!

Cirmi egy darabig kérette magát, majd egy hirtelen ugrással anyó vállán termett.

Fejét odadörgölte anyó nyakához, s ezzel minden meg lett bocsájtva.

– Anyó első dolga volt, hogy a kamra szellőző nyílására egy hálót rakjon, hogy ne tudjon több egér bejutni.

A biztonság kedvéért, valahányszor a kamrába ment, Cirmit mindig magával vitte, hogy nem érez-e egér-szagot.

Cirmi boldogan dörgölözött gazdájához, hogy öreg barátnője megbízott benne.

Nem is volt köztük vita soha többet.

Cini és Misi gyorsan kitakarította a kis lakást, és mikor készen lettek, nagyon elfáradtak.

Leültek egy kicsit, és úgy nevettek, hogy Cininek azzonnal megszülettek az egér bébijei.

Misi büszkén nézegette a tíz kicsi egeret.

Simogatta Cini kezét, és igyekezett teljesíteni minden kívánságát.

Elfelejtette, hogy annyit veszekedtek, mikor elhagyták az otthonukat, és hogy Cini mindig ellenkezett vele.

Cininek viszont egyetlen dolog járt a fejében és nem tudta hogyan rukkoljon vele elő.

De úgy gondolta, hogy most Misi annyira engedékeny, hogy meg is kérdezheti, ami annyira foglalkoztatta.

Így hát vett egy nagy levegőt és belevágott.

- Misikém válaszolnál egyetlen kérdésemre?
- Akár százra is – válaszolt készségesen Misi.
- Én csak egy kérdésre kérném a válaszodat.
- Mondjad csak.
- De nem nevensz ki?
- Mért nevetnék? – válaszolt most már kissé bizonytalanul az ifjú papa.

– De igazán nem nevensz ki?

Nem nevetlek, csak mondjad már – türelmetlenkedett, mert már rosszat kezdett gyanítani.

– Ugye ősszel majd megint beköltözünk a városba?!.....

– v é g e –

KUTYKURUTTY

A kert közepén egy hatalmas vizes medence lapult meg úgy, hogy szinte nem is lehetett észrevenni.

Körülötte a partján fűzfák a szokásos módon szomorkodtak, és águkat a vízbe mártogatták. Már ezek eltakartak a felületes szemlélődő elől mindent.

A medence szélein, miért, miért nem, növekedni kezdett a nád. Ezek a gyorsan növő növények segítettek a fűzfáknak takarni.

Nyáron a fecskék oda jártak iszogatni, tavasszal meg a medence oldaláról a sarat felcsipentették a fészekrakáshoz.

De, leszállt oda minden madár inni. Még a gólya is, ami a lábára ragadt halikrát otthagya a vízben, aztán a halak is elszaporodtak.

Esténként szúnyogok hada lepte el a víz felszínét, és úgy zúgtak, mint egy kisebb méhraj.

Csak az volt a baj, hogy a medencében a víz ingadozott. Ha esett az eső, akkor tele lett, majd hogy kiöntött, de nyáron a hőségben, alaposan leapadt.

Amikor a közeli folyó megduzzadt, még eső sem kellett hozzá, hogy a talajvíz feljöjjön, és megtöltse a medencét.

De azért soha sem száradt ki, mert elég mély volt, és ha mást nem, talajvizet mindig lehetett benne látni.

Így aztán a medence, a madarak kedvelt, és állandó itató helyévé vált, és úgy odaszoktak, hogy semmi sem zavarta őket.

Előfordult, hogy vízisikló tekergett benne, de hogy honnan került oda, az ördög sem tudja.

A békák úgy szaporodtak, mint a nyulak. Örökre birtokba vették, és kitűnően érezték magukat. Enni-valójuk akadt, mert a szúnyogok gondoskodtak róluk.

Nem háborgatta őket senki. Ugráltak, napoztak, locsogtak, pocsogtak, viháncoltak, úszkáltak, brekegettek, és kuruttyoltak.

Semmi bajuk sem volt.

Ugyan kit is érdekeltek volna ezek a síkos hátú, düllelt szemű, hangoskodó kis vartyogók?

Ezekre a jelentéktelen kis állatokra senki nem figyelt, mert nem ártottak senkinek.

Úgy tűnt, hogy nekik sem voltak ellenségeik, mert soha nem fogyatkoztak meg. Mert ha irtották volna őket, biztosan kevesebben lettek volna.

De nem irtotta őket senki, és semmi, mert egyre jobban szaporodtak.

Meleg, szép időben, kiültek a medence szélére, és lustán, laposakat pillogatva kényelmesen napozgattak. Aztán ha nagyon felmelegedtek, akkor beleugrottak a vízbe, hogy felfrissüljenek.

Ha egy nagyobb madár a medence szélére szállt kortyolgatni, azonnal a vízbe ugráltak, mintha menekültek volna. Mert a békákban is benne lakozott az ősi félelem, mint minden állatban.

Ha esett az eső, akkor mind a vízben ücsörgött, és csak a fejük látszott ki, meg a düllelt szemük. Élvezték az esőt. Mivel olyan kis jelentéktelen állatoknak tündek, és senki nem törődött velük, elhatározták, hogy felhívják magukra a figyelmet.

Azt szerették volna, ha valaki odafigyel rájuk, mint más állatokra, de nem tudták, hogy hogyan fogjanak hozzá.

Addig is egyre csak lármáztak, pancsoltak, ugráltak, még sem mondta nekik senki, hogy menjenek arrébb. Egyáltalán senki nem is szólt hozzájuk. Még csak meg sem nézte őket senki.

Ez nem nagyon tetszett nekik, mert hát ők is az Úr teremtményei voltak.

– Hát mi már nem számítunk? Mi nem Isten állatai vagyunk? – kiabálták össze-vissza felháborodva.

De hiába, mert nem és nem mutatott irántuk érdeklődést senki.

Mikor elfáradtak a nagy ordibálásban, egyszer csak elcsendesedtek.

Hanem, a fő-fő tudálékosok összeültek tanakodni, hátha kisütnek valamit.

– Valami nagyot kellene tenni, hogy mindenki ránk figyeljen.

– Úgy van, úgy van! – helyeseltek a többiek kórusban.

– Valami olyasmit, amit más állat nem tud.

– Helyes, helyes – kiabáltak a többiek.

– Valamit, ami messze viszi a hírünket.

– Az ám, az ám – jött a helyeslés.

– Valamit, ami a mi hangunkat is messzire viszi.

– Hmmm...hmmm – hümmögtek a többiek, mert ezt nem egészen értették. Nem értették, hogy miért kell valaminek messzire vinni a hangjukat.

– Mit gondoltok, kire bízhatnánk a hangunkat? – kérdezte a legfőbb fő okos béka.

– Hát –, töprengtek a többiek – talán a szélre?

– Nem, nem. Nem emlékeztek rá, hogy ezt már többször megpróbáltuk?

Az egyik túl gyöngén susogott, a másik nem jó irányba vitte, a harmadik meg túl messzire.

Egyik sem bizonyult jónak. Tovább gondolkodtak.

– Tényleg – kaptak a fejükhöz a többiek – de hát hogy lehetséges ez, mikor a szél viszi, meg hozza a híreket? Csak a mi hírünket nem hajlandó elvinni? Szégyen gyalázat! – háborodtak fel – ne is álljunk vele többé szóba. Nem érdemli meg.

Ha legközelebb kérdezi, hogy mi újság, akkor ne is válaszoljunk neki.

– Na-na-na! – intette le őket egy vén, bölcselkedő béka – nem úgy van az! Vitte ő a hírünket, csak nem tudta úgy elmondani, ahogyan mi – mentegette a szellőt, mert tudta, hogy a szél hozta az esőt, amikor nagyon kellett. Márpedig eső nélkül senki, és semmi nem tudott megélni.

Leginkább azért is kellett, hogy ki ne száradjon a medence. Aztán meg azért, hogy felfrissüljön a víz. Végül pedig a legfontosabb, hogy a szúnyogok el ne kerüljék a medencét, mert akkor elfogy az élelemforrásuk.

De, ha nem tudta elmondani, akkor azért mi vagyunk a hibásak! Csakis mi! Mert mi sem tudtuk, azt, hogy mit is akarunk.

– Hát persze! Mi nem tudtuk vele megértetni – kiabáltak már össze-vissza a többiek is.

– Bizony-bizony! – ez lehetett a baj – helyeseltek mindannyian.

Ebből igen nagy zűrzavar keletkezett, mert minden béka nagyon okosnak tűnt, és azt hitte, hogy csakis az számít, ha ő egyedül beszél.

Az egyik úgy akart kitűnni, hogy melléállt az okoskodónak és agyba, főbe dicsérte.

– Te vagy itt az ész! – veregette a vállát barátságosan. Te jöttél rá, hogy mi is volt a hiba.

A többiek csak bámultak, hogy ez nekik nem jutott eszükbe.

– Nevezzük ki, királyunkká! – hízelgett neki az egyik talpnyaló, mert máris arra gondolt, hogy ő lesz az egyik legbizalmasabb embere.

Sőt! A legfőbb bizalmasa.

A többiek egy kicsit elgondolkodtak, mert még nem volt királyuk, és azt sem tudták, hogy milyen egy király. Mit fog majd csinálni, mint király, és ebből nekik milyen előnyük származik? És egyáltalán származik-e belőle előnyük?

Akadt, aki már azt latolgatta, hogy inkább káruk származhat belőle.

De hízelkedők mindig akadtak, és ha egyszer valaki kimondott valamit, azt nem szívta vissza. Valamit tenni kellett. Egyesek már attól féltek, hogy ha a többiek mást gondolnak, őket kirekesztik, és talán még el is üldözik a medencéből.

Közben egy cingár béka elkiáltotta magát.

– Nevezzük, nevezzük! Úgy sem volt még királyunk. Sok mindenünk volt, de királyunk az főleg nem. De ebben a medencében biztos nem.

Ezzel ugyan nem mondott semmit, mert a többiek is tudták, hogy nem volt még királyuk, de a cingár felhívta magára a figyelmet. Minden szem rászegeződött.

Ezt is akarta.

A többiek álmélkodva hallgatták, és nem tudták, hogy mit is szóljanak ehhez az egész hirtelen jött ötlethez.

Végül egy aggastyán szólalt meg, aki eddig nagy bölcsen hallgatott. Várta, hogy ennek a nagy ordibálásnak mi lesz a vége. Meg aztán nem is nagyon volt már hangja. De erre az ötletre összeszedte magát és felkiáltott.

– Állj, állj! Csend legyen. Nem úgy van az, hogy csak úgy kinevezzük.

– Hogy-hogy? – rökönyödtek meg a békák a más fajta véleményre.

Az öreg béka már bánta, hogy megszólalt, mert szúrós szemek meredtek rá. Látszott, hogy soknak nem tetszett, amit mond. Meg is ijedt a saját hangjától.

Megért ő már sok mindent. Tapasztalatot meg bőven. Ezért nem merte kimondani, amit először gondolt.

– Jobb lesz meghunyászkodni, mintsem kudarcot vallani – motyogta magában – nehogy ezek a nyikhaj ifjak nekimenjenek. Neki már nem volt ereje maga köré gyűjteni azokat, akik vele egy véleményen voltak.

Azt sem akarta, hogy rásüssék a bélyeget. Például azt, hogy a csapatból kihúzó, okoskodó, szétzülleszt a bé-

kák hadát, meg hogy neki nem tetszi semmi. Meg ilyesmit.

Hiába mondaná, hogy csak a véleményét akarta kifejezni, és ezzel semmi kárt nem akart okozni. Hiába mondaná, hogy több oldalról kellene megvilágítani a dolgokat, és alaposan megfontolni mindent, mielőtt döntenének. Úgyis hiába lett volna minden.

Akkor is az ordibálók hada győzne. Na meg az erőseké.

Ha egyedül maradna, kirekesztenék, mert lassan mindenki behódolna annak az egynek.

Senki nem merne melléállni. Senki!

Pedig már nem csak az eszével tudta, de a zsigereiben is érezte, hogy egy béka kezébe adni akkora hatalmat, hogy mindenki felett uralkodjon – nagy könnyelműség lenne.

Aztán megfordult a fejében, hogy jobb lesz neki is ahhoz a pár ordibálóhoz csatlakozni, mert így legalább békén hagyják. Hiszen annyira szerette ezt a mendencét.

Itt született, itt is akart meghalni. Minek hozzon bajt a fejére okos, meggondolt szavaival? Úgy sem értékelnék, meg aztán mindenki úgy értelmezné, ahogy akarná. Ahogy azzal a szűk kis agyával felfogná.

Nem az a fontos, hogy ésszerű dolgokat mond, hanem az, hogy nem csatlakozik a többi talpnyalóhoz.

Mindezt egy pillanat alatt végiggondolta és másképpen fordította a sort.

Maga is szégyellte, de a saját érdekében mégis kénytelen volt beállni az ordibáló, hetvenkedő nagy szá-
júak táborába.

Hát, ez is egy fajta érdeknek tűnt. Csak ezzel semmi pluszt nem nyert. Illetve hát, csak látszólagos békét. De nagyon törékeny békét, mert máris felborult az egyensúly.

Ő látta, hogy kinek nem tetszik a király kinevezése és azt is látta, hogy nem mernek szólni.

Akkor milyen béke ez, ha egyáltalán nincs egyetértés? Kétfelé szakad a békák hada. Két ellenséges táborra. Ha hallgatnak azok, akik más véleményen vannak, soha semmiben nem értenek egyet a többiekkel, és csak gyűlik bennük a harag.

Vége lesz a békés medencei életnek. Mert ugyan kisebb nagyobb súrlódások így is akadtak, de azt el lehetett viselni.

De nem uralkodott rajtuk senki! Nem egy béka mondta meg az összes többinek, hogy mit csináljon, meg, hova menjen.

Szóval mindez végigszaladt a fejében és megalkudott. Ugyanúgy megalkudott, mint a többi más véleményen lévő társa.

Ezért a rászégeződő szúrós pillantások közepében, a várakozás pillanatában kivágta.

- Nem kinevezni kell a királyt!
- Hanem? Hanem? – sürgették a többiek.
- Meg kell választani!

– Megválasztani? – ámuldoztak, akik nem tudták, hogy milyen is az, meg hogyan kell választani.

– Demokratikusan – volt a ravasz válasz – ezt így szokták csinálni mindenütt.

A hangoskodó békák, egyik ámulatból a másikba estek.

Egy ideig tanakodtak, mire a cingár észbekapott, hogy lehetősége van újra magára vonni a figyelmet.

– Nem mindegy, hogy választani, vagy kinevezni? – sipította. Ne nyavalyogj itt! Mellette vagy, hogy legyen király vagy nem?

– Hát ezért kell választani, hogy ne egy-két béka döntse el.

Az imént leendő királynak kikiáltott béka, már veszni látta fele királyságát, sőt! Az egészet!

Meg is ijedt. Azt hitte, hogy az egész békahad az ő királysága nélkül fogja leélni rövidke életét. Már előre sajnálta magát. Akkor aztán mást kell majd kitalálnia, mert már megérezte a hatalom ízét.

Úgy nézett arra az egy társára, aki a szavazást javasolta, hogy majd megölte a szemével. Ha lehetett volna szemmel ölni, hát bizony ő nem teketóriázik, egy az egyben ledöfi.

Érezte ezt, meg látta is az öreg béka, ahogy elkapta a leendő király tekintetét, de gyorsan megdörzsölte a szemét, hogy amaz ne vegye észre. Ezért aztán szégyenszemre – nem törődve a benne reménykedőkkel –, ekképpen szólott.

– Már régen akartam mondani, hogy kell egy uralkodó, mert olyan nagy káosz van ebben a medencében – mondta halkán és szemlesütve.

A hatalomra ácsingózónak nagy kő esett le a szívéről, de azért nem felejtette el, hogy öreg társa ráijesztett. Úgy gondolta, hogy ha meg lesz az a királyság, és a fején lesz a korona, kiűzeti a medencéből.

Neki ide nem kellene anarchisták! Neki csakis hajbókoló, engedelmes alattvalók kellene! Nem akarta, hogy bármilyen, oda nem való eretnek gondolatokkal is megzavarják uralkodását. Nyugodtan akart élni, és dirigálni. Egészen addig, míg él. Semmi zűrzavart nem akart elviselni!

A többi béka azonnal rosszat sejtett. Már többen nem ragaszkodtak a királyválasztáshoz, vagy kinevezéshez.

A leendő békakirály megint megijedt. Pedig már a koronát is látta a fején, ha belenézett a vízbe. De most úgy észlelte, hogy kezd lecsúszni a fejéről.

– Megint rosszul szólt az öreg! – nézett rá ismét fenyegető tekintettel – ennek gyorsan véget kell vetni – gondolta, mert a végén tényleg nem lesz semmi az egész vágyálomból. – Nem kellett volna azt mondania, hogy káosz van a medencében, mert megsértette a többieket.

– Uralkodóóóó? – ámultak el néhányan, köztük a nagyszájú cingár béka is – és *mit* akar a király uralkodni? Mert nem is gondolták, hogy egy király a

többi felett fog uralkodni, csak arra gondoltak, hogy nekik lesz egy királyuk, és ezzel különbek lesznek, mint a többi állat. Ezzel máris kitűnnek a többiek közül.

A leendő király úgy érezte, hogy itt az idő, hogy határozottan közbelépjen. Ezért, a sarkára, és a helyzet magaslatára állt. Meg egy kimagasló kőre, mert, meglehetősen alacsonyra nőtt.

– Nem *mit*, hanem rajtatok akarok uralkodni! – szólt most már rájuk határozottan a leendő király, mert maga is elhitte, hogy ő direkt királynak született, csak ez most derült ki. Hogy már régen tudja, érzi, hogy annak született, és ez a gondolat annál jobban megerősödött benne, minél többet mondogatta.

Úgy gondolta, hogy lesz, ami lesz, meg fogja szerezni magának a királyságot. Mellé a fejére a koronát, meg egyebeket. Mert ha ő nem, akkor senki nem fogja neki megszerezni.

Egy darabig csend lett. Megint mindenki döbbsen hallgatta. A kuruttyolók egyik lábukról a másikra álltak zavarukban. Még ők jöttek zavarba. De aztán egy asszonyosság csak kieresztette a hangját.

– Na, várjunk csak akkor egy kicsit! Ne kapkodjunk el, inkább gondolkodjunk. Miért éppen te? He? Miért nem más valaki? Akárki lehetne helyetted! Lehetnék én is, vagy az öreg, mert ő a legbölcsebb köztünk.

– Mert én vagyok itt a legrátermettebb! – húzta ki magát a leendő király, és elhatározta, hogy nem engedi magát letaszítani a leendő trónról.

Meg aztán azt is gondolta, hogy ezt az asszonyt is megjegyzi magának. Azonnal le is fogja állítani, ne-hogy lázadást szítson itt, meg aztán az ellenkezést a csírájában kell elfojtani. Ezt is biztosan tudta, és számolgatta magában az ellenkezőket, meg a kételkedőket. Szóval, akik nem álltak rögtön mellé.

Közben a békahad valóban mozgolódni kezdett, és nemtetszésüket fejezték ki. Különb, azt sem értették, mi az, hogy „rátermett”!

Nagyon elbizonytalanodtak. Ki erre, ki arra forgatta tanácstalanul dülledt szeméit. Többen eloldalogtak, mert soknak már nem tetszett ez a játék.

Valami furcsát éreztek ki belőle.

Úgy gondolták, hogy ebben az egész királyválasztásban, vagy kinevezésben, valami nem tiszta.

Mert, hogy királyság – abban még volt valami játékoság, meg egy kis izgalom. De, hogy uralkodás! Az bizony már senkinek nem tetszett. Legalább is nem mindenkinek.

Ám egy kis csoport ott maradt a leendő király körül, és arról faggatták, hogy hogyan is lesz ez az egész.

Meg aztán arra is gondoltak, hogy a király közelében lenni nem is lehet olyan rossz dolog.

A király-jelölt elmagyarázta nekik, hogy lesz egy udvartartás, ahol a hűségesek helyet kapnak a király körül, de leginkább a lábainál.

Erre fel, akik körülötte maradtak, jelentőségteljesen néztek össze.

A király-jelölt folytatta az ismertetést.

– Egy hadsereget is kell szervezni, aki a rendet biztosítja. Ez nagyon fontos.

Lesznek magasabb, közepes és alsóbb vezetők. Ez attól függ, hogy ki milyen hűséges és alázatos.

– Milyen rendet? – kérdezték megint csodálkozva, mert még eddig erről sem hallottak, és nem is volt róla szó.

– Hát, amit mi megteremtünk – hangzott az egyértelmű válasz. Az lesz a rend, amit *mi* megteremtünk. Amit mi akarunk... kutykurutty!

– Jaaa, az más – könnyebbültek meg a többiek. Ha mi teremtünk rendet, akkor jó – mert máris egymáshoz tartozónak érezték magukat.

– Na és nem lesz ebből baj? – aggódott egyik-másik.

– Baj? Milyen bajra gondolsz? – vartyogott Kutykurutty – mert már elnevezték Kutykuruttynak. A leendő király nem tiltakozott az elnevezés ellen. Sőt! Kimondottan tetszett neki, és máris elrendelte, hogy senki nem hordhatja ezt a nevet.

– Hát, mondjuk, a többieknek – akik elmentek –, azoknak nem tetszik a „rend”.

– Na és ez kit érdekel? Vagy elfogadják, vagy nem. Kutykurutty.

– Hát ez az! Mi van, ha nem fogadják el?

– Te púpos! Te sokat aggodalmaskodsz – szólt rá türelmetlenül a leendő király – ha elfogadják, akkor nincs semmi probléma. Ha pedig nem...

– Na, akkor mi van?

– Akkor elfogadtatjuk velük. Kutykurutty.

– De hogyan?

– Először is gyengéd erőszakot alkalmazunk. Aztán, ha nem érünk el eredményt, akkor el lesznek páholva.

Mindent megvonunk tőlük!

– Te, Kutykurutty! Én akkor sem értem az egészet.

A leendő király Kutykurutty –, mert végleg rajta maradt ez a név, és már nem is hívták másképpen –, megköszöri a torkát és kihúzza magát a kövön, amin állt, hogy nagyobbak látszódjon.

Már alig bírta elviselni türelemmel a púpos béka akadékoskodását, és éppen szólni akart, mikor az megint megelőzte.

– Kivel akarod te elpáholtatni a saját nemzetségünkbélit? He? És milyen gyengéd erőszakot akarsz alkalmazni? És mit vonsz meg tőlük? – vont a felelősségre a púpos Kutykuruttyot. – Emez látta, hogy továbbra sem fognak a dolgok olyan simán menni, ezért újra türelmesen hozzáfogott a magyarázkodáshoz.

– Na, akkor most nagyon figyelj, mert nem mondom többször. Először is ígéretünk fűt-fát.

Magában pedig azt gondolta, hogy nem kellett volna ezt az akadékoskodó púpost az elit csapatba befogadni. Ez állandóan kötekedik, semmit nem fogad el megjegyzés nélkül. Engedetlen! Már pedig neki alázatos engedelmes alattvalókra van szüksége.

Aztán erőt vett magán, és újra magyarázni kezdett.

– Aztán rábeszéljük őket arra, amit mi akarunk – folytatta a kioktatást. Ha nem engedelmeskednek, a sereg elpáholja őket. Mindjárt engedelmeskedni fognak. Oszt jó napot!

– És miért páholja el a sereg, ha nem haragszik rájuk? És honnan veszel sereget?

– Mondtam, hogy nincs több kérdés! Kutykurutty! – de különben sem fejeztem még be.

Rávesszük őket, hogy az élelmet, amit megszereznek, mindet hordják be a királyi udvarba, és ott egyenlően elosztjuk. Azt mondjuk nekik, hogy erre azért van szükség, hogy a gyengék, a kicsik, a betegek is kapjanak rendes ellátást.

Ebbe biztosan belemennek.

Aztán ha mind behordták az élelmet, akkor először mi tömjük meg a bendőnket, utána a sereg.

Ami marad, azt elvihetik a többiek.

– Hogy te milyen fineszes vagy! – álmélkodott a púpos. A többi viszont elismerően csettintett. Úgy néztek Kutykuruttyra, mintha máris király volna.

– De honnan szerzel sereget? Erre még nem válaszoltál – erőlködött a púpos, mert mindent tudni akart.

Kutykuruttynak már felállt a szőr a hátán a sok kérdezősködéstől.

– Majd besorozzuk őket.

– De hogyan? – mert a púpos továbbra sem hagyta magát. Nem zavarta, hogy egyedül kérdezősködött.

– Azt fogom nekik mondani, hogy aki önkéntesen beáll az élelmet behordani a királyi udvarba, azok többet ehetnek. Nagyobb lesz az adagjuk.

– Nagyszerű! Nagyszerű! – lelkesedtek a talpnyalók.

A púpos viszont csak csóválta a fejét, de többet már nem kérdezett. Úgy érezte, hogy éppen eleget hallott. Kutykurutty fel sem figyelt rá, annyira belelkedett a saját ötleteitől, és el volt ragadtatva magától.

Az udvaroncoknak járó kedvezmények, kiváltságok ezzel még nem értek véget. Utoljára hagyta a legjavát.

– Aztán még azt is el akarom rendelni, hogy minden békalánynak a hátukon kell cipelniük a hímeiket, ha azok elfáradnak.

Egyébként sem tartom a békalányokat olyan értékesnek, mint a békafiakat. Nem nagyon becsülöm őket – mondta fitymálón.

Na, erre kitört az üdvrivalgás!

Ez kivétel nélkül mindenkinek tetszett. Ezzel osztatlan sikert aratott a leendő udvaroncok között.

– Mit akarsz még elrendelni, Kutykurutty?

– Hát... mondta szerénységet színlelve –, hogy annyi feleségem legyen amennyit, csak akarok és azt, akit én akarok.

Még akkor is, ha az már más béka felesége. Azt akarom, hogy sok nő szolgáljon. Meg titeket is. Ti is annyit választotok, amennyit akartok. Kivétel persze az enyéme. Mindig enyém az elsőbbség. Ezt jegyezzétek meg. Ennyi jár nekem.

– De hát eddig ez nem így volt – méltatlankodtak többen is, mert mindegyik a szerelmes párjára gondolt.

– Majd ezután így lesz. Hát nem örültök neki, hogy valamennyi szépséges békalány a tietek lehet? Akit csak akartok!

Mind a ti békacsókotokra vágyik majd. Kivéve persze az enyémeiket – tette hozzá megint szerényen.

Gazdagok leszünk, és méltóságteljesek. Elegáns ruhákban járunk, és az égvilágon semmit nem csinálunk, csak parancsolgatunk.

Meglátjátok, hogy mindenki a lábatoknál fog heverni. Mindenki a kívánságotokat fogja lesni.

Kutykurutty, már a helyzet magaslatán állt. Szerette hallani a hangját, és nagyon szerette önmagát. El volt ragadtatva magától. Valószínű, hogy szerelmes is lehetett saját magába.

Érezte, hogy a körülette lévők minden további nélkül elfogadják őt vezérüknek. Atyáskodón vállukra helyezte királyi kezét, barátságosan hátra veregette őket és ismét így szólt hozzájuk.

– Most menjetek és mondjátok el mindenkinek, hogy a nép engem választott meg királyukká, nekem tartoznak engedelmességgel.

Aztán majd meglátjuk, hogy mi történik.

Azt is mondjátok el, hogy holnap lesz az ünnepség, a beavatás, a koronázás. Mindenkit elvárunk az udvarunkba. Jut eszembe. Holnapra szerezzetek nekem egy hatalmas gyűrűt, egy koronát és egy palástot.

– De hogyan és honnan? – kérdezték többen is rémülten, mert már látták, hogy nem babra megy a játék.

– Kedves gyermekeim! Ne azt kérdezzétek, hogy hogyan. Hanem azt, hogy *milyet?*

De mondom én anélkül is, hogy megkérdeznétek. A korona aranszínű legyen, rubin, vagy zafír kövekkel ékesítve.

A Nap sugarai szikrázva táncoljanak rajta!

A palást óarany színű, vagy türkiz zöld, esetleg mind a kettő.

A gyűrű meg akkora legyen, hogy ne látszódjon tőle a kezem, mert egy kicsit ráncos már. Célszerű, ha elta-
karja.

És ha kezet csókolnak az alattvalók –, leginkább az öreg békanők, mert azoknak már úgyis görbe a hátuk, – ne kelljen akkorát hajolniuk. – Ezért jobb, ha a gyűrűt csókolják. Nem bírnám elviselni, hogy a ronda szájukkal benyálazzák a felséges kezem.

Nem állhatom az ilyet. Sok mindent el kell majd viselnem. Olyat, mint a kézcsók, lábcsök, meg hajlongálás. De a népemért áldozatra is készen vagyok.

Kutykurutty, átszellemült arccal beszélt a többieknek, akik csak bámulták áhítattal és elhitték neki, hogy valóban egy áldozatkész békakirályal állnak szemben.

– Na, menjetek szépen – bocsájtotta el őket, és még a kezével is intett, hogy távozhatnak, megengedi nekik. – Végezzétek a dolgotokat és meglátjátok, hogy holnapra még nektek is szerzek meglepetést.

Másnap az udvari népség mindenféle ígéretessel összeterelgette az alattvalókat. Hazudoztak nekik mindent, ahogy Kutykurutty tanította.

Többek között, hogy így lesz, meg úgy lesz, meg ilyen lesz, meg olyan lesz. Tulajdonképpen nem mondtak semmit, csak a szájuk járt, vartyogtak összevissza, mert maguk sem tudták, hogy ebből az egészből mi is fog kisülni.

Ők maguk is kíváncsiak voltak.

Hanem aztán mikor a békahad összegyűlt, volt ám nagy meglepődés mikor Kutykuruttyot meglátták a napozó fatörzsön.

Alig ismertek rá. A korhadó fatörzset letakarták zöld moha lepellel. Még azon is rengeteg bársonyos moha díszelgett, hogy Kutykurutty felséges lötytyedt feneke puhán pihenjen. Semmi göcsört, vagy szilánk ne nyomja.

Na, és ahogy Kutykurutty kinézett!

Gyönyörű mélytüzű palást borította a vállát. Fején smaragd kövekkel ékesített korona. Kezén – az egyikén, mert a másikat eltakarta – hatalmas ékköves gyűrű díszelgett.

A gyűrűvel díszített kezét előre tolta, hogy aki kezét akar neki csókolni, az minden akadály nélkül megtehesse.

De nem akart neki senki kezét csókolni, amiért egy kissé bosszús lett.

– Ezt is meg kellett volna szerveznem – mérgelődött magában, miközben jobbra, balra méltóságtejesen mosolygott.

Na mindegy, majd legközelebb – vigasztalta magát, mert látta, hogy udvaroncai nem érik fel ésszel, hogy példát mutassanak a tömegnek.

Egy darabig kézcsókra tartogatta gyűrűvel ékesített kezét, aztán visszahúzta, mert elfáradt.

– Korai még elvárni a kézcsókot. Ez a bugyuta népség még nem szokta meg – gondolta magában, de nem szólt egy szót sem.

Mikor a békanép kicsodálkozta magát, félig felemelte felséges gyűrűvel díszített kezét, és csöndre intette őket. De erre nem nagyon volt szükség, mert az ámulattól mindenkinek elakadt a szava.

Odaintette maga köré az udvaroncait és ekképpen szólt a pórnéphez.

– Kedves, általam mélyen tisztelt és nagyra becsült békatársaim!

Elérkezett az idő, hogy közöljem veletek, a nép szerény személyemet választotta királyotokká.

A nép közül elégedetlen hangok hallatszottak a mézes mázos beszédre, de Kutykurutty zavartalanul folytatta tovább.

– Tudatom veletek továbbá, hogy megtaláltam a megoldást arra, hogy miként szerezhetne a világ rólunk tudomást. A tömegben mozgolódás támadt. Sokakat felizgatott a hír. De, most is akadt, aki nem értett vele egyet, mint minden mással.

– Mi a csudának kell nekünk világgá kürtölni, hogy itt élünk? Úgy látszik túl jó dolgunk, van. Majd idejönnek mások, és elfoglalják a helyünket. Esetleg kifosztanak bennünket. Meg sok minden más baj érhet. Olyan jól elvultunk eddig, csak egy pár nagyszájú fellázította a népet. Meglátjátok, nem lesz ennek jó vége – háborodott fel az egyik alattvaló.

Kutykurutty odaintett két udvaroncát és a fülébe súgott nekik valamit.

A felszólaló alig mondta el a mondókáját, máris karon fogták és kivezették a trónteremből. Mikor a nádkapuhoz értek, egyenesen kilökték.

– Meg ne lássunk többé itt – kiáltották még utána. Kutykurutty elégedetten nyugtázta a látottakat. Azért még odasúgta az egyiknek, hogy minden akadékoskodót dobjon ki, nehogy mindent elrontson az okvetlenkedésével.

Még szétnézett felséges düleedt szemeivel, hogy van-e, aki meg akarja zavarni az ő szónoklatát. De senki nem mert megszólalni. Ezért aztán belefogott.

– Na! Hát akkor elmondom, hogyan tudjuk a hangunkat messzire elhallatni, hogy mindenki ránk figyeljen.

– Halljuk, halljuk! – kiabálták kórusban az udvaroncok és lassan, átvette a tömeg is.

– Szépen álljatok sorba, és énekeljétek egyszerre azt a dalt, amit nektek elődúdolok.

„Földi, vízi békák vagyunk, brekeke,
Királyunk is van már nekünk, brekeke,
Bekapjuk a szúnyogot és a legyet,
Süti a Nap a hátunkat eleget”.

– Nem jól van a második sor – kiabált egy asszonyság, mert eddig nem szerepelt a szövegben a „királyunk” szó. – Eddig békahad volt, most királyság lesz? – méltatlankodott.

– Most már így kell énekelni, mert így hallatszik elég messzire – mondta Kutykurutty.

A nép csodálkozott, de ha egyszer így messzire hallatszik, akkor legyen így – nyugodtak bele.

A fő az, hogy jól hallatszik. És énekeltek, énekeltek. De Kutykuruttynak nagyon nem tetszett az egész.

– Valamit csinálni kell, mert megbolondulok ettől az óbégatástól – panaszkodott.

Az a baj, hogy nincs rend. De majd én rendet teszek – mérgeződött egyfolytában. Odaintette az egyik udvaroncát és megparancsolta neki, hogy akár az ég alól, akár a föld alól, de teremtsen elő a remete békát.

– Mit akarsz vele? – kérdezte emez csodálkozóan.

– Te csak csináld, amit mondtam. Tudom, hogy mire gondolsz. Hogy egy vén bolond. De, ő az egyedüli zenetanár. Egyedül ő tud ebből a csürhéből kórust faragni.

Az udvaronc nagy nehezen Kutykurutty elé cibálta az öreg karmestert, akire ráparancsolt.

– Egy hét múlva itt békakonzert lesz. Úgy kell majd énekelni mindenkinek, hogy messzire hallatsszon és felejthetetlen legyen!

Ezt akarom, ezt parancsolom!

Ha nem teljesíted, levágatom a, a... – udvaroncához fordult, hogy mit is kell levágnia?

Az megrándította a vállát, mert fogalma sem volt róla, hogy ilyenkor mit kell levágnia.

– Áh! Idióta! Semmit sem tud! Szóval levágatom a szakálladat – fenyegette meg, mert más nem jutott neki eszébe.

Az öreg karmester úgy nevetett, hogy rázkódott a ráncos hasa.

– Most meg mi a csodát nevelsz? – nézett rá elképedve Kutykurutty?

– Nincs is szakállam. Láttál te már szakállas békát?

Kutykurutty elvörösödött dühében.

– Akkor meg levágatom a körmödet – kiabálta újra.

– Az, más! Arra érzékeny vagyok. – Megpróbálhatok összehozni egy kórust, de semmit nem ígérhetek. Ezek mind botfülüek. Mit csináljak én velük?

– Idefigyelj! Nagyon komolyan mondom, rázd őket gatyába! Kerül, amibe kerül – ütött meg egy békülékenyebb hangot – csak egy hét múlva legyen belőlük valami. Kérlek...

– Ez már jobban hangzik – ismerte el a karmester – hát legyen.

Kutykurutty felsóhajtott.

– Akkor, ezen is túl vagyunk.

Ettől kezdve a béka népség nappal eleségre vadászott és hordta a király lába elé. Este meg a kórusban gyakorolt. Holt fáradt lett mindenki. Csak úgy csurgott róluk a víz!

Eleinte még hallgatni is rémes volt őket, aztán özszerázódtak, és szállt a békazene.

Elérkezett a nagy nap.

Gyönyörű holdvilágos éjszaka volt, és a békalányok sorban ültek a padon.

Kutykurutty kissé ideges lett, hogy a lányok miért ülnek külön.

Csendben magához kérette a karmestert és kérdőre vonta.

– Miért vannak a lányok külön? Mit csináltál te átokfajzat? – brekegte a foga között.

– Te csak bízd ide, és ne zavarj, mert koncentrálnom kell.

– Talán koncertezni! – javította ki Kutykurutty.

– Nevezd, aminek akarod, de össze kell szednem a gondolataimat, hogy minden rendben legyen. Ha állandóan zavarasz, nem vállalok felelősséget.

– Te öreg! Miben sántikálsz? Tulajdonképpen hol van a kórus?

– Nem látod? Ott állnak veled szemben.

– De hiszen ezek mind hímbékák – hülédezett megint Kutykurutty.

– Úgy van. És most megyek, mert a közönség már helyet foglalt.

Kutykurutty odafordult kedvenc udvaroncához.

– Fogjál le, mert megölöm!

– Jó – mondta az udvaronc – de csak a koncert végén. Addig tartsd vissza magad.

– Te azt hiszed, hogy ebből a hitvány csapatból egy hang is kijön? Te is tudod, hogy az asszonyoknak nagyobb a hangjuk.

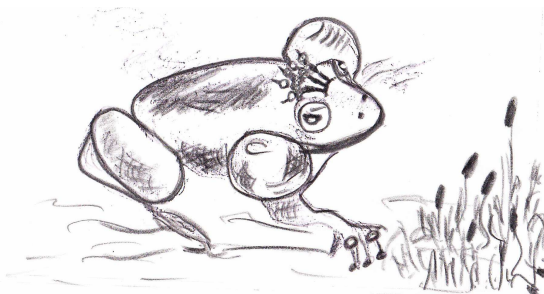
– Hát, igaz, ami igaz, de ne feledd, hogy most párzási időszak van, és minden békafi örülten szerelmes.

Kutykurutty elgondolkodott.

– Hát ebben van valami. Imádkozz, hogy sikerüljön, mert különben vér fog folyni!

Kutykurutty tudta, ha felsül a koncerttel, neki vége. Ha nem sikerül az, amivel oly régóta hitegette őket, hát... ezek eltapossák, felnégyelik, megnyuvasztják!

Úgy izgult, hogy csupa víz lett a tenyere, a homloka, és ettől a koronája ide-oda csúszkált, mintha berúgott volna. Nagyokat nyögött, és hol előre, hol hátra dőlt karos trónján. De nem sokáig nyögdécselt, mert a karmester beintett.

Legnagyobb meglepetésére megszólalt egy gyönyörű békafi hang. Énekelt egy szép szót.

Hangja bársonyosan, telten, és lágyan hangzott.

– Mi ez? – jajdult fel Kutykurutty – de a körülötte lévőek csendre intették.

– Nem! Ez nem lehet igaz!– szűkölt, nyögött, véresre kaparta a tenyerét, és félájult állapotba került. Ettől kezdve nem látott, nem hallott, de senki nem figyelt rá.

– A csodálatos szó után, rákezdté a hím békakórus.

Hangjuk messzire hallatszott, zengett, csilingelt. Valami csodálatos volt.

Mindenki visszafogott lélegzettel hallgatta.

A békák meg csak énekeltek, énekeltek.

Azt a zenét szó nem tudja kifejezni, fül nem tudja elfelejteni.

A szív beleremegett, a szemek könnyesek lettek. Varázslatos ez a zene, csak ne érne véget sose – kívánták sokan.

Mikor mégis vége lett, a hallgatóság némán ült, még tapsolni is elfelejtettek. De aztán zúgott, mint az orkán –, úgy verték a tenyerüket, úgy ünnepeltek.

Szorongatták a karmester kezét, de ő szerényen elhárította a dicséretet. Aztán odarohantak Kutkykuruttyhoz, és a levegőbe hajigálták.

Így is élő halott volt, és már csak ez hiányzott neki. Egyébként is azt hitte, hogy elkezdődött a kínzatása, és azt hitte, hogy itt a vég. Most aztán végleg végeznek vele!

– Öljetek meg egyszerre! Könyörgöm egyszerre – nyögte halkán, aztán nagy nehezen magához tért a sok gratulációtól.

Széjjelnézett, mert azt sem tudta, hogy hol van. Végre felfogta, hogy a közönség ünnepel.

– Tulajdonképpen mi történt? – kérdezte félve udvaroncát.

– Mi az? Elaludtál? Óriási a siker. Nem látod?

– Látom, csak nem akarom elhinni – mondta megkönnyebbülten, de még mindig remegett az ijedtségtől.

A közönség egész éjjel ünnepelt.

A lányok a fiúkat a hátukon vitték, mint egy batyut,
aztán örült szerelembe estek.
Hát, így múlt el az éjszaka.

A nőtények a kis békapetéket már régen lerakták,
egyik-másik ki is kelt, aztán bölcsőben ringatták az
ebihal csemetéket, mert úszni még nem tudtak. De
még akkor is a koncertről szóltak a hírek. Mindenki
róluk beszélt, a medencés békákról, és ők nagyon meg
voltak elégedve.

Kutykurutty eleinte nagyon nyomorultul érezte magát,
de aztán visszatért az önbizalma. Állandóan dirigált, a
sikert meg ő egymaga söpörte be.

Történt, hogy a vízisikló meghallotta a nagy ese-
ményt. Bár a békatanyától igen messze lakott, de úgy
gondolta, hogy nem sajnálja a fáradságot, és
meglátogatja őket. A koncert kitűnő alkalom volt rá.
Így is történt.

Mikor a medence széléhez ért, udvariasan üdvözölte a
királyt, vagyis Kutykuruttyot és hízelgett neki egy-két
jól irányzott kedves bókkal. Nagyon értett az
ilyesmihez, így hát nem esett nehezeére.

– Üdfőszöllek nagy király – sziszegte nyájasan.

Sssszip a palásssztod, a koronád éssz minden ami raj-
tad van.

Kutykuruttyot elbűvölte a finom beszéd, a sikló meg folytatta.

– Messziről jöttem, hogy kösszöntssszelek. Nagyon ssszép folt a konssszerted – gügyögte behízeglőn és közben azt leste, hogy merre is lehetnek a békaből-csők. – Úúúty hallottam, hogy megsszszaporodtatok.

A sikló lassan, tagoltan beszélt. Egynémelyik békát kirázta a hideg veríték a sikló hangjára, de Kutykuruttyot elbűvölte.

– Tán, meg issz mutatnád a kiss bölcceket? Olyan kíváncsi vagyok assz aranyosssz újszülöttekre.

– Hát persze! – dicsekedett ostobán a nagyképű Kutykurutty – és végigvezette sikló mamát a békabébi bölcsödében. Addig a dajkát kiküldte, nehogy valami badarságot mondjon az előkelő vendég előtt.

– Óóó de cccodálatosssak! Régen láttam ilyen ssszép békabébiket. Megsszszimogathatom őket?

– Simogasd, ha kedved van – engedélyezte Kutykurutty.

– Kedvem támadt megsszszimogatni, éssz megcccolni őket.

Kutykurutty nagyon oda volt a finom modorú és sima beszédű siklótól. Tetszett neki, hogy mindent megdicsért, főleg őt. Illegette magát, és gyönyörködött palástjában, gyűrűjében. Bámulta, ahogy a napsugár megcsillant rajta.

Ezalatt a sikló egymás után cuppantotta be a békabéviket. Hegyes nyelvére vette, mintha tényleg csak meg akarná csókolni őket. Aztán cuppp! Már lent is voltak a hasában.

Mikor jóllakott velük, odafordult Kutykuruttyhoz – aki persze semmit nem vett észre, mert magával volt elfoglalva.

– Gyeje sssziessszünk, mejt ssszok dolgunk van még.

Láttam, amit akajtam. Meg issz néssztem. Jó égésszsszéget kívánok neked éssz egéssz népednek. Ssszokasszodjatok és ssszapojudjatok.

Isszten veled bajátom. Jól éressztem magam.

– Gyere máskor is – bízatta Kutykurutty, és büszkén húzta ki magát.

Sokáig integetett a siklónak és még a szeme is könnyes lett, úgy elérzékenyült.

– Ilyen barát kellene sok – gondolta – érdemes volt megtartani a koncertet. Valóban sokan felfigyeltek ránk.

Míg, Kutykurutty magában édelgett, a dadus végignézte a bölcsőket. Addig kint izgult, hogy mi lesz ennek a vége. Semmi jót nem várt. Aztán nézte az egyik bölcsőt, nézte a másikat, harmadikat, a tizediket és kis híján elájult. Óriási sikoltozással rohant ki. Jajveszékelt, fogta a fejét és zokogott. Minden bölcső ü-resen ringott.

A nagy lármára összesereglettek a békák és jajgatva tántorogtak ki a dajkálóból.

– Micsoda csapás! Micsoda csapás! – kiabáltak.
Nem tudták hova tűntek a bébik.

Óriási kavarodás, rohangálás lárma lett úrrá a mendencében. Kutykurutty kezdte magát rosszul érezni. Sejtette, hogy a finom modorú, szép beszédű ravasz sikló a bűnös.

– Én meg egy nagy szamár vagyok! Hogy is hihettem a nyájas beszédjének? – motyogott magában. Izzadni kezdett, és nemcsak azért mert kövérre hízott a semmittevéstől, meg a sok evéstől. Tudta, hogy ő az oka ennek a szörnyűségnek. De nem mert szólni, mert közben gyáva is volt nem csak hiú.

Míntha mit sem tudna, beállt a jajgató békák közé, és ő kiabált a leghangosabban.

Fordult jobbra, fordult balra, hátra és előre, hogy világgá kiáltsa a nagy gaztettet. A trónjára is felállt, hogy mindenki jobban hallja.

Lehunyt szemmel ordított, és a saját hangjától semmi mást nem hallott nem látott, nem vett észre. Közben élvezte a napsugarakat, melyek felfuvalkodott torkát cirógatták.

Úgy nekifeledkezett a nagy kiabálásnak, hogy azt sem vette észre, mikor a hosszú lábú, piros csőrű gólyamadár leszállt melléje. A többiek mind a víz alá menekültek rémületükben, de Kutykurutty csak panaszkodott, kiabált.

- Mit vartyog ez itt olyan eszeveszettül? –
álmélkodott a gólya, és rászólt az óbégató békára.
– Mi az? Neked meg mi a bajod?

Kutykurutty ki sem nyitotta a szemét, csak úgy ömlött belőle a panaszáradat.

– Az, az álnok vízisikló mind felfalta a békabé-
biket – jajgatott tovább.

A víz alatt meghúzódó békák elképedve hallgatták a
beismerő vallomást. Döbbenten néztek egymásra.

– Ez a gyalázatos tudta! Hiszen ő vezette oda! És
hagya, hogy felfalja a kicsinyeket?

Rettenetesen felháborodtak.

Közben a gólya kikérdezte Kutykuruttyot.

– Egy igazi sikló? Aztán merre ment? Mikor
történt mindez?

Kutykurutty továbbra is csukott szemmel válaszolga-
tott.

A gólya egy ideig hallgatta, aztán így szólt hozzá.

– Ne gyötört magad annyira! Még megbetegszel.
Azt meg nem venném a lelkemre. Olyan szép kövér
béka vagy. Én, megszabadítalak a szenvedéstől
barátom – mondta és hammm !... bekapta a jól
meghízott békát.

Aztán megtörölte hosszú piros csőrét, meglengette
szárnyait, és továbbállt, hogy megkeresse és meg-
büntesse a siklót.

– v é g e –

Tartalomjegyzék

Léhűtő mézgyűjtő.....	1. oldal
Cini és Misi.....	25. „
Kutykuruty.....	70. „